

ЗАКОН

О ПОТВРЂИВАЊУ КОНВЕНЦИЈЕ САВЕТА ЕВРОПЕ О ПРАЊУ, ТРАЖЕЊУ, ЗАПЛЕНИ И ОДУЗИМАЊУ ПРИХОДА СТЕЧЕНИХ КРИМИНАЛОМ И О ФИНАНСИРАЊУ ТЕРОРИЗМА

Члан 1.

Потврђује се Конвенција Савета Европе о прању, тражењу, заплени и одузимању прихода стечених криминалом и о финансирању тероризма, сачињена 16. маја 2005. године у Варшави, у оригиналу на енглеском и француском језику.

Члан 2.

Текст Конвенције у оригиналу на енглеском језику и у преводу на српски језик гласи:

"Council of Europe Convention on Laundering, Search, Seizure and Confiscation of the Proceeds from Crime and on the Financing of Terrorism

Warsaw, 16.V.2005.

Preamble

The member States of the Council of Europe and the other Signatories hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its members;

Convinced of the need to pursue a common criminal policy aimed at the protection of society;

Considering that the fight against serious crime, which has become an increasingly international problem, calls for the use of modern and effective methods on an international scale;

Believing that one of these methods consists in depriving criminals of the proceeds from crime and instrumentalities;

Considering that for the attainment of this aim a well-functioning system of international co-operation also must be established;

Bearing in mind the Council of Europe Convention on Laundering, Search, Seizure and Confiscation of the Proceeds from Crime (ETS No. 141 – hereinafter referred to as “the 1990 Convention”);

Recalling also Resolution 1373(2001) on threats to international peace and security caused by terrorist acts adopted by the Security Council of the United Nations on 28 September 2001, and particularly its paragraph 3.d;

Recalling the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted by the General Assembly of the United Nations on 9 December 1999 and particularly its Articles 2 and 4, which oblige States Parties to establish the financing of terrorism as a criminal offence;

Convinced of the necessity to take immediate steps to ratify and to implement fully the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, cited above,

Have agreed as follows:

Chapter I – Use of terms

Article 1 – Use of terms

For the purposes of this Convention:

a) “proceeds” means any economic advantage, derived from or obtained, directly or indirectly, from criminal offences. It may consist of any property as defined in sub-paragraph b of this article;

b) “property” includes property of any description, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, and legal documents or instruments evidencing title to or interest in such property;

c) “instrumentalities” means any property used or intended to be used, in any manner, wholly or in part, to commit a criminal offence or criminal offences;

d) “confiscation” means a penalty or a measure, ordered by a court following proceedings in relation to a criminal offence or criminal offences resulting in the final deprivation of property;

e) “predicate offence” means any criminal offence as a result of which proceeds were generated that may become the subject of an offence as defined in Article 9 of this Convention.

f) “financial intelligence unit” (hereinafter referred to as “FIU”) means a central, national agency responsible for receiving (and, as permitted, requesting), analysing and disseminating to the competent authorities, disclosures of financial information

i. concerning suspected proceeds and potential financing of terrorism, or

ii. required by national legislation or regulation,

in order to combat money laundering and financing of terrorism;

g) “freezing” or “seizure” means temporarily prohibiting the transfer, destruction, conversion, disposition or movement of property or temporarily assuming custody or control of property on the basis of an order issued by a court or other competent authority;

h) “financing of terrorism” means the acts set out in Article 2 of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, cited above.

Chapter II – Financing of terrorism

Article 2 – Application of the Convention to the financing of terrorism

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to apply the provisions contained in Chapters III, IV and V of this Convention to the financing of terrorism.

2. In particular, each Party shall ensure that it is able to search, trace, identify, freeze, seize and confiscate property, of a licit or illicit origin, used or allocated to be used by any means, in whole or in part, for the financing of terrorism,

or the proceeds of this offence, and to provide co-operation to this end to the widest possible extent.

Chapter III – Measures to be taken at national level

Section 1 – General provisions

Article 3 – Confiscation measures

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to confiscate instrumentalities and proceeds or property the value of which corresponds to such proceeds and laundered property.

2. Provided that paragraph 1 of this article applies to money laundering and to the categories of offences in the appendix to the Convention, each Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that paragraph 1 of this article applies

a) only in so far as the offence is punishable by deprivation of liberty or a detention order for a maximum of more than one year. However, each Party may make a declaration on this provision in respect of the confiscation of the proceeds from tax offences for the sole purpose of being able to confiscate such proceeds, both nationally and through international cooperation, under national and international tax-debt recovery legislation; and/or

b) only to a list of specified offences.

3. Parties may provide for mandatory confiscation in respect of offences which are subject to the confiscation regime. Parties may in particular include in this provision the offences of money laundering, drug trafficking, trafficking in human beings and any other serious offence.

4. Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to require that, in respect of a serious offence or offences as defined by national law, an offender demonstrates the origin of alleged proceeds or other property liable to confiscation to the extent that such a requirement is consistent with the principles of its domestic law.

Article 4 – Investigative and provisional measures

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to identify, trace, freeze or seize rapidly property which is liable to confiscation pursuant to Article 3, in order in particular to facilitate the enforcement of a later confiscation.

Article 5 – Freezing, seizure and confiscation

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that the measures to freeze, seize and confiscate also encompass:

a) the property into which the proceeds have been transformed or converted;

b) property acquired from legitimate sources, if proceeds have been intermingled, in whole or in part, with such property, up to the assessed value of the intermingled proceeds;

c) income or other benefits derived from proceeds, from property into which proceeds of crime have been transformed or converted or from property with which

proceeds of crime have been intermingled, up to the assessed value of the intermingled proceeds, in the same manner and to the same extent as proceeds.

Article 6 – Management of frozen or seized property

Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to ensure proper management of frozen or seized property in accordance with Articles 4 and 5 of this Convention.

Article 7 – Investigative powers and techniques

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized in order to carry out the actions referred to in Articles 3, 4 and 5. A Party shall not decline to act under the provisions of this article on grounds of bank secrecy.

2. Without prejudice to paragraph 1, each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to:

a) determine whether a natural or legal person is a holder or beneficial owner of one or more accounts, of whatever nature, in any bank located in its territory and, if so obtain all of the details of the identified accounts;

b) obtain the particulars of specified bank accounts and of banking operations which have been carried out during a specified period through one or more specified accounts, including the particulars of any sending or recipient account;

c) monitor, during a specified period, the banking operations that are being carried out through one or more identified accounts; and,

d) ensure that banks do not disclose to the bank customer concerned or to other third persons that information has been sought or obtained in accordance with sub-paragraphs a, b, or c, or that an investigation is being carried out.

Parties shall consider extending this provision to accounts held in non-bank financial institutions.

3. Each Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to enable it to use special investigative techniques facilitating the identification and tracing of proceeds and the gathering of evidence related thereto, such as observation, interception of telecommunications, access to computer systems and order to produce specific documents.

Article 8 – Legal remedies

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that interested parties affected by measures under Articles 3, 4 and 5 and such other provisions in this Section as are relevant, shall have effective legal remedies in order to preserve their rights.

Article 9 – Laundering offences

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as offences under its domestic law, when committed intentionally:

a) the conversion or transfer of property, knowing that such property is proceeds, for the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property

or of assisting any person who is involved in the commission of the predicate offence to evade the legal consequences of his actions;

b) the concealment or disguise of the true nature, source, location, disposition, movement, rights with respect to, or ownership of, property, knowing that such property is proceeds;

and, subject to its constitutional principles and the basic concepts of its legal system;

c) the acquisition, possession or use of property, knowing, at the time of receipt, that such property was proceeds;

d) participation in, association or conspiracy to commit, attempts to commit and aiding, abetting, facilitating and counselling the commission of any of the offences established in accordance with this article.

2. For the purposes of implementing or applying paragraph 1 of this article:

a) it shall not matter whether the predicate offence was subject to the criminal jurisdiction of the Party;

b) it may be provided that the offences set forth in that paragraph do not apply to the persons who committed the predicate offence;

c) knowledge, intent or purpose required as an element of an offence set forth in that paragraph may be inferred from objective, factual circumstances.

3. Each Party may adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as an offence under its domestic law all or some of the acts referred to in paragraph 1 of this Article, in either or both of the following cases where the offender

a) suspected that the property was proceeds,

b) ought to have assumed that the property was proceeds.

4. Provided that paragraph 1 of this article applies to the categories of predicate offences in the appendix to the Convention, each State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that paragraph 1 of this article applies:

a) only in so far as the predicate offence is punishable by deprivation of liberty or a detention order for a maximum of more than one year, or for those Parties that have a minimum threshold for offences in their legal system, in so far as the offence is punishable by deprivation of liberty or a detention order for a minimum of more than six months; and/or

b) only to a list of specified predicate offences; and/or

c) to a category of serious offences in the national law of the Party.

5. Each Party shall ensure that a prior or simultaneous conviction for the predicate offence is not a prerequisite for a conviction for money laundering.

6. Each Party shall ensure that a conviction for money laundering under this Article is possible where it is proved that the property, the object of paragraph 1.a or b of this article, originated from a predicate offence, without it being necessary to establish precisely which offence.

7. Each Party shall ensure that predicate offences for money laundering extend to conduct that occurred in another State, which constitutes an offence in that

State, and which would have constituted a predicate offence had it occurred domestically. Each Party may provide that the only prerequisite is that the conduct would have constituted a predicate offence had it occurred domestically.

Article 10 – Corporate liability

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that legal persons can be held liable for the criminal offences of money laundering established in accordance with this Convention, committed for their benefit by any natural person, acting either individually or as part of an organ of the legal person, who has a leading position within the legal person, based on:

- a) a power of representation of the legal person; or
- b) an authority to take decisions on behalf of the legal person; or
- c) an authority to exercise control within the legal person,

as well as for involvement of such a natural person as accessory or instigator in the above-mentioned offences.

2. Apart from the cases already provided for in paragraph 1, each Party shall take the necessary measures to ensure that a legal person can be held liable where the lack of supervision or control by a natural person referred to in paragraph 1 has made possible the commission of the criminal offences mentioned in paragraph 1 for the benefit of that legal person by a natural person under its authority.

3. Liability of a legal person under this Article shall not exclude criminal proceedings against natural persons who are perpetrators, instigators of, or accessories to, the criminal offences mentioned in paragraph 1.

4. Each Party shall ensure that legal persons held liable in accordance with this Article, shall be subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 11 – Previous decisions

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to provide for the possibility of taking into account, when determining the penalty, final decisions against a natural or legal person taken in another Party in relation to offences established in accordance with this Convention.

Section 2 - Financial intelligence unit (FIU) and prevention

Article 12 – Financial intelligence unit (FIU)

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish an FIU as defined in this Convention.

2. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that its FIU has access, directly or indirectly, on a timely basis to the financial, administrative and law enforcement information that it requires to properly undertake its functions, including the analysis of suspicious transaction reports.

Article 13 – Measures to prevent money laundering

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to institute a comprehensive domestic regulatory and supervisory or monitoring regime to prevent money laundering and shall take due account of

applicable international standards, including in particular the recommendations adopted by the Financial Action Task Force on Money Laundering (FATF).

2. In that respect, each Party shall adopt, in particular, such legislative and other measures as may be necessary to:

a) require legal and natural persons which engage in activities which are particularly likely to be used for money laundering purposes, and as far as these activities are concerned, to:

i. identify and verify the identity of their customers and, where applicable, their ultimate beneficial owners, and to conduct ongoing due diligence on the business relationship, while taking into account a risk based approach;

ii. report suspicions on money laundering subject to safeguard;

iii. take supporting measures, such as record keeping on customer identification and transactions, training of personnel and the establishment of internal policies and procedures, and if appropriate, adapted to their size and nature of business;

b) prohibit, as appropriate, the persons referred to in sub-paragraph a from disclosing the fact that a suspicious transaction report or related information has been transmitted or that a money laundering investigation is being or may be carried out;

c) ensure that the persons referred to in sub-paragraph a are subject to effective systems for monitoring, and where applicable supervision, with a view to ensure their compliance with the requirements to combat money laundering, where appropriate on a risk sensitive basis.

3. In that respect, each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to detect the significant physical cross border transportation of cash and appropriate bearer negotiable instruments.

Article 14 – Postponement of domestic suspicious transactions

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to permit urgent action to be taken by the FIU or, as appropriate, by any other competent authorities or body, when there is a suspicion that a transaction is related to money laundering, to suspend or withhold consent to a transaction going ahead in order to analyse the transaction and confirm the suspicion. Each party may restrict such a measure to cases where a suspicious transaction report has been submitted. The maximum duration of any suspension or withholding of consent to a transaction shall be subject to any relevant provisions in national law.

Chapter IV – International co-operation

Section 1 – Principles of international co-operation

Article 15 – General principles and measures for international co-operation

1. The Parties shall mutually co-operate with each other to the widest extent possible for the purposes of investigations and proceedings aiming at the confiscation of instrumentalities and proceeds.

2. Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to enable it to comply, under the conditions provided for in this chapter, with requests:

a) for confiscation of specific items of property representing proceeds or instrumentalities, as well as for confiscation of proceeds consisting in a requirement to pay a sum of money corresponding to the value of proceeds;

b) for investigative assistance and provisional measures with a view to either form of confiscation referred to under a above.

3. Investigative assistance and provisional measures sought in paragraph 2.b shall be carried out as permitted by and in accordance with the internal law of the requested Party. Where the request concerning one of these measures specifies formalities or procedures which are necessary under the law of the requesting Party, even if unfamiliar to the requested Party, the latter shall comply with such requests to the extent that the action sought is not contrary to the fundamental principles of its law.

4. Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to ensure that the requests coming from other Parties in order to identify, trace, freeze or seize the proceeds and instrumentalities, receive the same priority as those made in the framework of internal procedures.

Section 2 – Investigative assistance

Article 16 – Obligation to assist

The Parties shall afford each other, upon request, the widest possible measure of assistance in the identification and tracing of instrumentalities, proceeds and other property liable to confiscation. Such assistance shall include any measure providing and securing evidence as to the existence, location or movement, nature, legal status or value of the aforementioned property.

Article 17 – Requests for information on bank accounts

1. Each Party shall, under the conditions set out in this article, take the measures necessary to determine, in answer to a request sent by another Party, whether a natural or legal person that is the subject of a criminal investigation holds or controls one or more accounts, of whatever nature, in any bank located in its territory and, if so, provide the particulars of the identified accounts.

2. The obligation set out in this article shall apply only to the extent that the information is in the possession of the bank keeping the account.

3. In addition to the requirements of Article 37, the requesting party shall, in the request:

a) state why it considers that the requested information is likely to be of substantial value for the purpose of the criminal investigation into the offence;

b) state on what grounds it presumes that banks in the requested Party hold the account and specify, to the widest extent possible, which banks and/or accounts may be involved; and

c) include any additional information available which may facilitate the execution of the request.

4. The requested Party may make the execution of such a request dependant on the same conditions as it applies in respect of requests for search and seizure.

5. Each State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare

that this article applies only to the categories of offences specified in the list contained in the appendix to this Convention.

6. Parties may extend this provision to accounts held in non-bank financial institutions. Such extension may be made subject to the principle of reciprocity.

Article 18 – Requests for information on banking transactions

1. On request by another Party, the requested Party shall provide the particulars of specified bank accounts and of banking operations which have been carried out during a specified period through one or more accounts specified in the request, including the particulars of any sending or recipient account.

2. The obligation set out in this Article shall apply only to the extent that the information is in the possession of the bank holding the account.

3. In addition to the requirements of Article 37, the requesting Party shall in its request indicate why it considers the requested information relevant for the purpose of the criminal investigation into the offence.

4. The requested Party may make the execution of such a request dependant on the same conditions as it applies in respect of requests for search and seizure.

5. Parties may extend this provision to accounts held in non-bank financial institutions. Such extension may be made subject to the principle of reciprocity.

Article 19 – Requests for the monitoring of banking transactions

1. Each Party shall ensure that, at the request of another Party, it is able to monitor, during a specified period, the banking operations that are being carried out through one or more accounts specified in the request and communicate the results thereof to the requesting Party.

2. In addition to the requirements of Article 37, the requesting Party shall in its request indicate why it considers the requested information relevant for the purpose of the criminal investigation into the offence.

3. The decision to monitor shall be taken in each individual case by the competent authorities of the requested Party, with due regard for the national law of that Party.

4. The practical details regarding the monitoring shall be agreed between the competent authorities of the requesting and requested Parties.

5. Parties may extend this provision to accounts held in non-bank financial institutions.

Article 20 – Spontaneous information

Without prejudice to its own investigations or proceedings, a Party may without prior request forward to another Party information on instrumentalities and proceeds, when it considers that the disclosure of such information might assist the receiving Party in initiating or carrying out investigations or proceedings or might lead to a request by that Party under this chapter.

Section 3 – Provisional measures

Article 21 – Obligation to take provisional measures

1. At the request of another Party which has instituted criminal proceedings or proceedings for the purpose of confiscation, a Party shall take the necessary

provisional measures, such as freezing or seizing, to prevent any dealing in, transfer or disposal of property which, at a later stage, may be the subject of a request for confiscation or which might be such as to satisfy the request.

2. A Party which has received a request for confiscation pursuant to Article 23 shall, if so requested, take the measures mentioned in paragraph 1 of this article in respect of any property which is the subject of the request or which might be such as to satisfy the request.

Article 22 – Execution of provisional measures

1. After the execution of the provisional measures requested in conformity with paragraph 1 of Article 21, the requesting Party shall provide spontaneously and as soon as possible to the requested Party all information which may question or modify the extent of these measures. The requesting Party shall also provide without delays all complementary information requested by the requested Party and which is necessary for the implementation of and the follow up to the provisional measures.

2. Before lifting any provisional measure taken pursuant to this article, the requested Party shall, wherever possible, give the requesting Party an opportunity to present its reasons in favour of continuing the measure.

Section 4 – Confiscation

Article 23 – Obligation to confiscate

1. A Party, which has received a request made by another Party for confiscation concerning instrumentalities or proceeds, situated in its territory, shall:

- a) enforce a confiscation order made by a court of a requesting Party in relation to such instrumentalities or proceeds; or
- b) submit the request to its competent authorities for the purpose of obtaining an order of confiscation and, if such order is granted, enforce it.

2. For the purposes of applying paragraph 1.b of this article, any Party shall whenever necessary have competence to institute confiscation proceedings under its own law.

3. The provisions of paragraph 1 of this article shall also apply to confiscation consisting in a requirement to pay a sum of money corresponding to the value of proceeds, if property on which the confiscation can be enforced is located in the requested Party. In such cases, when enforcing confiscation pursuant to paragraph 1, the requested Party shall, if payment is not obtained, realise the claim on any property available for that purpose.

4. If a request for confiscation concerns a specific item of property, the Parties may agree that the requested Party may enforce the confiscation in the form of a requirement to pay a sum of money corresponding to the value of the property.

5. The Parties shall co-operate to the widest extent possible under their domestic law with those Parties which request the execution of measures equivalent to confiscation leading to the deprivation of property, which are not criminal sanctions, in so far as such measures are ordered by a judicial authority of the requesting Party in relation to a criminal offence, provided that it has been established that the property constitutes proceeds or other property in the meaning of Article 5 of this Convention.

Article 24 – Execution of confiscation

1. The procedures for obtaining and enforcing the confiscation under Article 23 shall be governed by the law of the requested Party.

2. The requested Party shall be bound by the findings as to the facts in so far as they are stated in a conviction or judicial decision of the requesting Party or in so far as such conviction or judicial decision is implicitly based on them.

3. Each State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that paragraph 2 of this article applies only subject to its constitutional principles and the basic concepts of its legal system.

4. If the confiscation consists in the requirement to pay a sum of money, the competent authority of the requested Party shall convert the amount thereof into the currency of that Party at the rate of exchange ruling at the time when the decision to enforce the confiscation is taken.

5. In the case of Article 23, paragraph 1.a, the requesting Party alone shall have the right to decide on any application for review of the confiscation order.

Article 25 – Confiscated property

1. Property confiscated by a Party pursuant to Articles 23 and 24 of this Convention, shall be disposed of by that Party in accordance with its domestic law and administrative procedures.

2. When acting on the request made by another Party in accordance with Articles 23 and 24 of this Convention, Parties shall, to the extent permitted by domestic law and if so requested, give priority consideration to returning the confiscated property to the requesting Party so that it can give compensation to the victims of the crime or return such property to their legitimate owners.

3. When acting on the request made by another Party in accordance with Articles 23 and 24 of this Convention, a Party may give special consideration to concluding agreements or arrangements on sharing with other Parties, on a regular or case-by-case basis, such property, in accordance with its domestic law or administrative procedures.

Article 26 – Right of enforcement and maximum amount of confiscation

1. A request for confiscation made under Articles 23 and 24 does not affect the right of the requesting Party to enforce itself the confiscation order.

2. Nothing in this Convention shall be so interpreted as to permit the total value of the confiscation to exceed the amount of the sum of money specified in the confiscation order. If a Party finds that this might occur, the Parties concerned shall enter into consultations to avoid such an effect.

Article 27 – Imprisonment in default

The requested Party shall not impose imprisonment in default or any other measure restricting the liberty of a person as a result of a request under Article 23, if the requesting Party has so specified in the request.

Section 5 – Refusal and postponement of co-operation

Article 28 – Grounds for refusal

1. Co-operation under this chapter may be refused if:
 - a) the action sought would be contrary to the fundamental principles of the legal system of the requested Party; or
 - b) the execution of the request is likely to prejudice the sovereignty, security, ordre public or other essential interests of the requested Party; or
 - c) in the opinion of the requested Party, the importance of the case to which the request relates does not justify the taking of the action sought; or
 - d) the offence to which the request relates is a fiscal offence, with the exception of the financing of terrorism;
 - e) the offence to which the request relates is a political offence, with the exception of the financing of terrorism; or
 - f) the requested Party considers that compliance with the action sought would be contrary to the principle of *ne bis in idem*; or
 - g) the offence to which the request relates would not be an offence under the law of the requested Party if committed within its jurisdiction. However, this ground for refusal applies to co-operation under Section 2 only in so far as the assistance sought involves coercive action. Where dual criminality is required for co-operation under this chapter, that requirement shall be deemed to be satisfied regardless of whether both Parties place the offence within the same category of offences or denominate the offence by the same terminology, provided that both Parties criminalise the conduct underlying the offence.
2. Co-operation under Section 2, in so far as the assistance sought involves coercive action, and under Section 3 of this chapter, may also be refused if the measures sought could not be taken under the domestic law of the requested Party for the purposes of investigations or proceedings, had it been a similar domestic case.
3. Where the law of the requested Party so requires, co-operation under Section 2, in so far as the assistance sought involves coercive action, and under Section 3 of this chapter may also be refused if the measures sought or any other measures having similar effects would not be permitted under the law of the requesting Party, or, as regards the competent authorities of the requesting Party, if the request is not authorised by either a judge or another judicial authority, including public prosecutors, any of these authorities acting in relation to criminal offences.
4. Co-operation under Section 4 of this chapter may also be refused if:
 - a) under the law of the requested Party confiscation is not provided for in respect of the type of offence to which the request relates; or
 - b) without prejudice to the obligation pursuant to Article 23, paragraph 3, it would be contrary to the principles of the domestic law of the requested Party concerning the limits of confiscation in respect of the relationship between an offence and:
 - i. an economic advantage that might be qualified as its proceeds; or
 - ii. property that might be qualified as its instrumentalities; or
 - c) under the law of the requested Party confiscation may no longer be imposed or enforced because of the lapse of time; or

d) without prejudice to Article 23, paragraph 5, the request does not relate to a previous conviction, or a decision of a judicial nature or a statement in such a decision that an offence or several offences have been committed, on the basis of which the confiscation has been ordered or is sought; or

e) confiscation is either not enforceable in the requesting Party, or it is still subject to ordinary means of appeal; or

f) the request relates to a confiscation order resulting from a decision rendered in absentia of the person against whom the order was issued and, in the opinion of the requested Party, the proceedings conducted by the requesting Party leading to such decision did not satisfy the minimum rights of defence recognised as due to everyone against whom a criminal charge is made.

5. For the purpose of paragraph 4.f of this article a decision is not considered to have been rendered *in absentia* if:

a) it has been confirmed or pronounced after opposition by the person concerned; or

b) it has been rendered on appeal, provided that the appeal was lodged by the person concerned.

6. When considering, for the purposes of paragraph 4.f of this article if the minimum rights of defence have been satisfied, the requested Party shall take into account the fact that the person concerned has deliberately sought to evade justice or the fact that that person, having had the possibility of lodging a legal remedy against the decision made *in absentia*, elected not to do so. The same will apply when the person concerned, having been duly served with the summons to appear, elected not to do so nor to ask for adjournment.

7. A Party shall not invoke bank secrecy as a ground to refuse any co-operation under this chapter. Where its domestic law so requires, a Party may require that a request for co-operation which would involve the lifting of bank secrecy be authorised by either a judge or another judicial authority, including public prosecutors, any of these authorities acting in relation to criminal offences.

8. Without prejudice to the ground for refusal provided for in paragraph 1.a of this article:

a) the fact that the person under investigation or subjected to a confiscation order by the authorities of the requesting Party is a legal person shall not be invoked by the requested Party as an obstacle to affording any co-operation under this chapter;

b) the fact that the natural person against whom an order of confiscation of proceeds has been issued has died or the fact that a legal person against whom an order of confiscation of proceeds has been issued has subsequently been dissolved shall not be invoked as an obstacle to render assistance in accordance with Article 23, paragraph 1.a.

c) the fact that the person under investigation or subjected to a confiscation order by the authorities of the requesting Party is mentioned in the request both as the author of the underlying criminal offence and of the offence of money laundering, in accordance with Article 9.2.b of this Convention, shall not be invoked by the requested Party as an obstacle to affording any co-operation under this chapter.

Article 29 – Postponement

The requested Party may postpone action on a request if such action would prejudice investigations or proceedings by its authorities.

Article 30 – Partial or conditional granting of a request

Before refusing or postponing co-operation under this chapter, the requested Party shall, where appropriate after having consulted the requesting Party, consider whether the request may be granted partially or subject to such conditions as it deems necessary.

Section 6 – Notification and protection of third parties' rights

Article 31 – Notification of documents

1. The Parties shall afford each other the widest measure of mutual assistance in the serving of judicial documents to persons affected by provisional measures and confiscation.

2. Nothing in this article is intended to interfere with:

a) the possibility of sending judicial documents, by postal channels, directly to persons abroad;

b) the possibility for judicial officers, officials or other competent authorities of the Party of origin to effect service of judicial documents directly through the consular authorities of that Party or through judicial officers, officials or other competent authorities of the Party of destination,

unless the Party of destination makes a declaration to the contrary to the Secretary General of the Council of Europe at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

3. When serving judicial documents to persons abroad affected by provisional measures or confiscation orders issued in the sending Party, this Party shall indicate what legal remedies are available under its law to such persons.

Article 32 – Recognition of foreign decisions

1. When dealing with a request for co-operation under Sections 3 and 4, the requested Party shall recognise any judicial decision taken in the requesting Party regarding rights claimed by third parties.

2. Recognition may be refused if:

a) third parties did not have adequate opportunity to assert their rights; or

b) the decision is incompatible with a decision already taken in the requested Party on the same matter; or

c) it is incompatible with the ordre public of the requested Party; or

d) the decision was taken contrary to provisions on exclusive jurisdiction provided for by the law of the requested Party.

Section 7 – Procedural and other general rules

Article 33 – Central authority

1. The Parties shall designate a central authority or, if necessary, authorities, which shall be responsible for sending and answering requests made under this chapter, the execution of such requests or the transmission of them to the authorities competent for their execution.

2. Each Party shall, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, communicate to the Secretary

General of the Council of Europe the names and addresses of the authorities designated in pursuance of paragraph 1 of this article.

Article 34 – Direct communication

1. The central authorities shall communicate directly with one another.
2. In the event of urgency, requests or communications under this chapter may be sent directly by the judicial authorities, including public prosecutors, of the requesting Party to such authorities of the requested Party. In such cases a copy shall be sent at the same time to the central authority of the requested Party through the central authority of the requesting Party.
3. Any request or communication under paragraphs 1 and 2 of this article may be made through the International Criminal Police Organisation (Interpol).
4. Where a request is made pursuant to paragraph 2 of this article and the authority is not competent to deal with the request, it shall refer the request to the competent national authority and inform directly the requesting Party that it has done so.
5. Requests or communications under Section 2 of this chapter, which do not involve coercive action, may be directly transmitted by the competent authorities of the requesting Party to the competent authorities of the requested Party.
6. Draft requests or communications under this chapter may be sent directly by the judicial authorities of the requesting Party to such authorities of the requested Party prior to a formal request to ensure that it can be dealt with efficiently upon receipt and contains sufficient information and supporting documentation for it to meet the requirements of the legislation of the requested Party.

Article 35 – Form of request and languages

1. All requests under this chapter shall be made in writing. They may be transmitted electronically, or by any other means of telecommunication, provided that the requesting Party is prepared, upon request, to produce at any time a written record of such communication and the original. However each Party may, at any time, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, indicate the conditions in which it is ready to accept and execute requests received electronically or by any other means of communication.
2. Subject to the provisions of paragraph 3 of this article, translations of the requests or supporting documents shall not be required.
3. At the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, any State or the European Community may communicate to the Secretary General of the Council of Europe a declaration that it reserves the right to require that requests made to it and documents supporting such requests be accompanied by a translation into its own language or into one of the official languages of the Council of Europe or into such one of these languages as it shall indicate. It may on that occasion declare its readiness to accept translations in any other language as it may specify. The other Parties may apply the reciprocity rule.

Article 36 – Legalisation

Documents transmitted in application of this chapter shall be exempt from all legalisation formalities.

Article 37 – Content of request

1. Any request for co-operation under this chapter shall specify:
 - a) the authority making the request and the authority carrying out the investigations or proceedings;
 - b) the object of and the reason for the request;
 - c) the matters, including the relevant facts (such as date, place and circumstances of the offence) to which the investigations or proceedings relate, except in the case of a request for notification;
 - d) in so far as the co-operation involves coercive action:
 - i. the text of the statutory provisions or, where this is not possible, a statement of the relevant law applicable; and
 - ii. an indication that the measure sought or any other measures having similar effects could be taken in the territory of the requesting Party under its own law;
 - e) where necessary and in so far as possible:
 - i. details of the person or persons concerned, including name, date and place of birth, nationality and location, and, in the case of a legal person, its seat; and
 - ii. the property in relation to which co-operation is sought, its location, its connection with the person or persons concerned, any connection with the offence, as well as any available information about other persons, interests in the property; and
 - f) any particular procedure the requesting Party wishes to be followed.
2. A request for provisional measures under Section 3 in relation to seizure of property on which a confiscation order consisting in the requirement to pay a sum of money may be realised shall also indicate a maximum amount for which recovery is sought in that property.
3. In addition to the indications mentioned in paragraph 1, any request under Section 4 shall contain:
 - a) in the case of Article 23, paragraph 1.a:
 - i. a certified true copy of the confiscation order made by the court in the requesting Party and a statement of the grounds on the basis of which the order was made, if they are not indicated in the order itself;
 - ii. an attestation by the competent authority of the requesting Party that the confiscation order is enforceable and not subject to ordinary means of appeal;
 - iii. information as to the extent to which the enforcement of the order is requested; and
 - iv. information as to the necessity of taking any provisional measures;
 - b) in the case of Article 23, paragraph 1.b, a statement of the facts relied upon by the requesting Party sufficient to enable the requested Party to seek the order under its domestic law;
 - c) when third parties have had the opportunity to claim rights, documents demonstrating that this has been the case.

Article 38 – Defective requests

1. If a request does not comply with the provisions of this chapter or the information supplied is not sufficient to enable the requested Party to deal with the request, that Party may ask the requesting Party to amend the request or to complete it with additional information.

2. The requested Party may set a time-limit for the receipt of such amendments or information.

3. Pending receipt of the requested amendments or information in relation to a request under Section 4 of this chapter, the requested Party may take any of the measures referred to in Sections 2 or 3 of this chapter.

Article 39 – Plurality of requests

1. Where the requested Party receives more than one request under Sections 3 or 4 of this chapter in respect of the same person or property, the plurality of requests shall not prevent that Party from dealing with the requests involving the taking of provisional measures.

2. In the case of plurality of requests under Section 4 of this chapter, the requested Party shall consider consulting the requesting Parties.

Article 40 – Obligation to give reasons

The requested Party shall give reasons for any decision to refuse, postpone or make conditional any co-operation under this chapter.

Article 41 – Information

1. The requested Party shall promptly inform the requesting Party of:

- a) the action initiated on a request under this chapter;
- b) the final result of the action carried out on the basis of the request;
- c) a decision to refuse, postpone or make conditional, in whole or in part, any co-operation under this chapter;
- d) any circumstances which render impossible the carrying out of the action sought or are likely to delay it significantly; and
- e) in the event of provisional measures taken pursuant to a request under Sections 2 or 3 of this chapter, such provisions of its domestic law as would automatically lead to the lifting of the provisional measure.

2. The requesting Party shall promptly inform the requested Party of:

- a) any review, decision or any other fact by reason of which the confiscation order ceases to be wholly or partially enforceable; and
- b) any development, factual or legal, by reason of which any action under this chapter is no longer justified.

3. Where a Party, on the basis of the same confiscation order, requests confiscation in more than one Party, it shall inform all Parties which are affected by an enforcement of the order about the request.

Article 42 – Restriction of use

1. The requested Party may make the execution of a request dependent on the condition that the information or evidence obtained will not, without its prior

consent, be used or transmitted by the authorities of the requesting Party for investigations or proceedings other than those specified in the request.

2. Each State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that, without its prior consent, information or evidence provided by it under this chapter may not be used or transmitted by the authorities of the requesting Party in investigations or proceedings other than those specified in the request.

Article 43 – Confidentiality

1. The requesting Party may require that the requested Party keep confidential the facts and substance of the request, except to the extent necessary to execute the request. If the requested Party cannot comply with the requirement of confidentiality, it shall promptly inform the requesting Party.

2. The requesting Party shall, if not contrary to basic principles of its national law and if so requested, keep confidential any evidence and information provided by the requested Party, except to the extent that its disclosure is necessary for the investigations or proceedings described in the request.

3. Subject to the provisions of its domestic law, a Party which has received spontaneous information under Article 20 shall comply with any requirement of confidentiality as required by the Party which supplies the information. If the other Party cannot comply with such requirement, it shall promptly inform the transmitting Party.

Article 44 – Costs

The ordinary costs of complying with a request shall be borne by the requested Party. Where costs of a substantial or extraordinary nature are necessary to comply with a request, the Parties shall consult in order to agree the conditions on which the request is to be executed and how the costs shall be borne.

Article 45 – Damages

1. When legal action on liability for damages resulting from an act or omission in relation to co-operation under this chapter has been initiated by a person, the Parties concerned shall consider consulting each other, where appropriate, to determine how to apportion any sum of damages due.

2. A Party which has become subject of a litigation for damages shall endeavour to inform the other Party of such litigation if that Party might have an interest in the case.

Chapter V – Co-operation between FIUs

Article 46 – Co-operation between FIUs

1. Parties shall ensure that FIUs, as defined in this Convention, shall cooperate for the purpose of combating money laundering, to assemble and analyse, or, if appropriate, investigate within the FIU relevant information on any fact which might be an indication of money laundering in accordance with their national powers.

2. For the purposes of paragraph 1, each Party shall ensure that FIUs exchange, spontaneously or on request and either in accordance with this Convention or in accordance with existing or future memoranda of understanding compatible with this Convention, any accessible information that may be relevant to the processing or analysis of information or, if appropriate, to investigation by the FIU

regarding financial transactions related to money laundering and the natural or legal persons involved.

3. Each Party shall ensure that the performance of the functions of the FIUs under this article shall not be affected by their internal status, regardless of whether they are administrative, law enforcement or judicial authorities.

4. Each request made under this article shall be accompanied by a brief statement of the relevant facts known to the requesting FIU. The FIU shall specify in the request how the information sought will be used.

5. When a request is made in accordance with this article, the requested FIU shall provide all relevant information, including accessible financial information and requested law enforcement data, sought in the request, without the need for a formal letter of request under applicable conventions or agreements between the Parties.

6. An FIU may refuse to divulge information which could lead to impairment of a criminal investigation being conducted in the requested Party or, in exceptional circumstances, where divulging the information would be clearly disproportionate to the legitimate interests of a natural or legal person or the Party concerned or would otherwise not be in accordance with fundamental principles of national law of the requested Party. Any such refusal shall be appropriately explained to the FIU requesting the information.

7. Information or documents obtained under this article shall only be used for the purposes laid down in paragraph 1. Information supplied by a counterpart FIU shall not be disseminated to a third party, nor be used by the receiving FIU for purposes other than analysis, without prior consent of the supplying FIU.

8. When transmitting information or documents pursuant to this article, the transmitting FIU may impose restrictions and conditions on the use of information for purposes other than those stipulated in paragraph 7. The receiving FIU shall comply with any such restrictions and conditions.

9. Where a Party wishes to use transmitted information or documents for criminal investigations or prosecutions for the purposes laid down in paragraph 7, the transmitting FIU may not refuse its consent to such use unless it does so on the basis of restrictions under its national law or conditions referred to in paragraph 6. Any refusal to grant consent shall be appropriately explained.

10. FIUs shall undertake all necessary measures, including security measures, to ensure that information submitted under this article is not accessible by any other authorities, agencies or departments.

11. The information submitted shall be protected, in conformity with the Council of Europe Convention of 28 January 1981 for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data (ETS No. 108) and taking account of Recommendation No R(87)15 of 15 September 1987 of the Committee of Ministers of the Council of Europe Regulating the Use of Personal Data in the Police Sector, by at least the same rules of confidentiality and protection of personal data as those that apply under the national legislation applicable to the requesting FIU.

12. The transmitting FIU may make reasonable enquiries as to the use made of information provided and the receiving FIU shall, whenever practicable, provide such feedback.

13. Parties shall indicate the unit which is an FIU within the meaning of this article.

Article 47 – International co-operation for postponement of suspicious transactions

1. Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to permit urgent action to be initiated by a FIU, at the request of a foreign FIU, to suspend or withhold consent to a transaction going ahead for such periods and depending on the same conditions as apply in its domestic law in respect of the postponement of transactions.

2. The action referred to in paragraph 1 shall be taken where the requested FIU is satisfied, upon justification by the requesting FIU, that:

- a) the transaction is related to money laundering; and
- b) the transaction would have been suspended, or consent to the transaction going ahead would have been withheld, if the transaction had been the subject of a domestic suspicious transaction report.

Chapter VI – Monitoring mechanism and settlement of disputes

Article 48 – Monitoring mechanism and settlement of disputes

1. The Conference of the Parties (COP) shall be responsible for following the implementation of the Convention. The COP:

- a) shall monitor the proper implementation of the Convention by the Parties;
- b) shall, at the request of a Party, express an opinion on any question concerning the interpretation and application of the Convention.

2. The COP shall carry out the functions under paragraph 1.a above by using any available Select Committee of Experts on the Evaluation of Anti-Money Laundering Measures (Moneyval) public summaries (for Moneyval countries) and any available FATF public summaries (for FATF countries), supplemented by periodic self assessment questionnaires, as appropriate. The monitoring procedure will deal with areas covered by this Convention only in respect of those areas which are not covered by other relevant international standards on which mutual evaluations are carried out by the FATF and Moneyval.

3. If the COP concludes that it requires further information in the discharge of its functions, it shall liaise with the Party concerned, taking advantage, if so required by the COP, of the procedure and mechanism of Moneyval. The Party concerned shall then report back to the COP. The COP shall on this basis decide whether or not to carry out a more in-depth assessment of the position of the Party concerned. This may, but need not necessarily, involve, a country visit by an evaluation team.

4. In case of a dispute between Parties as to the interpretation or application of the Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to the COP, to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

5. The COP shall adopt its own rules of procedure.

6. The Secretary General of the Council of Europe shall convene the COP not later than one year following the entry into force of this Convention. Thereafter, regular meetings of the COP shall be held in accordance with the rules of procedure adopted by the COP.

Chapter VII – Final Provisions

Article 49 – Signature and entry into force

1. The Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe, the European Community and non-member States which have participated in its elaboration. Such States or the European Community may express their consent to be bound by:

- a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or
- b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval.

2. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

3. This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which 6 signatories, of which at least four are member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1.

4. In respect of any Signatory which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of its consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1.

5. No Party to the 1990 Convention may ratify, accept or approve this Convention without considering itself bound by at least the provisions corresponding to the provisions of the 1990 Convention to which it is bound.

6. As from its entry into force, Parties to this Convention, which are at the same time Parties to the 1990 Convention:

- a) shall apply the provisions of this Convention in their mutual relationships;
- b) shall continue to apply the provisions of the 1990 Convention in their relations with other Parties to the said Convention, but not to the present Convention.

Article 50 – Accession to the Convention

1. After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting the Parties to the Convention, may invite any State not a member of the Council and not having participated in its elaboration to accede to this Convention, by a decision taken by the majority provided for in Article 20.d. of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Parties entitled to sit on the Committee.

2. In respect of any acceding State, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 51 – Territorial application

1. Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which the Convention shall apply.

2. Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of the Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Secretary General.

3. Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 52 – Relationship to other conventions and agreements

1. This Convention does not affect the rights and undertakings of Parties derived from international multilateral instruments concerning special matters.

2. The Parties to this Convention may conclude bilateral or multilateral agreements with one another on the matters dealt with in this Convention, for the purposes of supplementing or strengthening its provisions or facilitating the application of the principles embodied in it.

3. If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty in respect of a subject which is dealt with in this Convention or otherwise have established their relations in respect of that subject, they shall be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate these relations accordingly, in lieu of the Convention, if it facilitates international co-operation.

4. Parties which are members of the European Union shall, in their mutual relations, apply Community and European Union rules in so far as there are Community or European Union rules governing the particular subject concerned and applicable to the specific case, without prejudice to the object and purpose of the present Convention and without prejudice to its full application with other Parties.

Article 53 – Declarations and reservations

1. Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, make one or more of the declaration provided for in Article 3, paragraph 2, Article 9, paragraph 4, Article 17, paragraph 5, Article 24, paragraph 3, Article 31, paragraph 2, Article 35, paragraphs 1 and 3 and Article 42, paragraph 2.

2. Any State or the European Community may also, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General, reserve its right not to apply, in part or in whole, the provisions of Article 7, paragraph 2, sub-paragraph c; Article 9, paragraph 6; Article 46, paragraph 5; and Article 47.

3. Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare the manner in which it intends to apply Articles 17 and 19 of this Convention, particularly taking into account applicable international agreements in the field of international co-operation in criminal matters. It shall notify any changes in this information to the Secretary General of the Council of Europe.

4. Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare:

- a) that it will not apply Article 3, paragraph 4 of this Convention; or
- b) that it will apply Article 3, paragraph 4 of this Convention only partly; or
- c) the manner in which it intends to apply Article 3, paragraph 4 of this Convention.

It shall notify any changes in this information to the Secretary General of the Council of Europe.

5. No other reservation may be made.

6. Any Party which has made a reservation under this article may wholly or partly withdraw it by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall take effect on the date of receipt of such notification by the Secretary General.

7. A Party which has made a reservation in respect of a provision of the Convention may not claim the application of that provision by any other Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of that provision in so far as it has itself accepted it.

Article 54 – Amendments

1. Amendments to the Convention may be proposed by any Party, and shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the member States of the Council of Europe, to the European Community and to every non-member State which has acceded to or has been invited to accede to this Convention in accordance with the provisions of Article 50.

2. Any amendment proposed by a Party shall be communicated to the European Committee on Crime Problems (CDPC) which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on that proposed amendment.

3. The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and the opinion submitted by the CDPC and may adopt the amendment by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe.

4. The text of any amendment adopted by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 3 of this article shall be forwarded to the Parties for acceptance.

5. Any amendment adopted in accordance with paragraph 3 of this article shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

6. In order to update the categories of offences contained in the appendix, as well as amend Article 13, amendments may be proposed by any Party or by the Committee of Ministers. They shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

7. After having consulted the Parties which are not members of the Council of Europe and, if necessary the CDPC, the Committee of Ministers may adopt an amendment proposed in accordance with paragraph 6 by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe. The amendment shall enter into force following the expiry of a period of one year after the date on which it has been forwarded to the Parties. During this period, any Party may notify the Secretary General of any objection to the entry into force of the amendment in its respect.

8. If one-third of the Parties notifies the Secretary General of an objection to the entry into force of the amendment, the amendment shall not enter into force.

9. If less than one-third of the Parties notifies an objection, the amendment shall enter into force for those Parties which have not notified an objection.

10. Once an amendment has entered into force in accordance with paragraphs 6 to 9 of this article and a Party has notified an objection to it, this amendment shall come into force in respect of the Party concerned on the first day of the month following the date on which it has notified the Secretary General of the Council of Europe of its acceptance. A Party which has made an objection may withdraw it at any time by notifying it to the Secretary General of the Council of Europe.

11. If an amendment has been adopted by the Committee of Ministers, a State or the European Community may not express their consent to be bound by the Convention, without accepting at the same time the amendment.

Article 55 – Denunciation

1. Any Party may, at any time, denounce the Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2. Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

3. The present Convention shall, however, continue to apply to the enforcement under Article 23 of confiscation for which a request has been made in conformity with the provisions of the Convention before the date on which such a denunciation takes effect.

Article 56 – Notifications

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, the European Community, the non-member States which have participated in the elaboration of the Convention, any State invited to accede to it and any other Party to the Convention of:

- a) any signature;
- b) the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c) any date of entry into force of the Convention in accordance with Articles 49 and 50;
- d) any declaration or reservation made under Article 53;
- e) any other act, notification or communication relating to the Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at [Warsaw], this [16th] day of [May 2005], in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the European Community, to the non-member States which have participated in the elaboration of the Convention and to any State invited to accede to it.

Appendix

- a) participation in an organised criminal group and racketeering;
- b) terrorism, including financing of terrorism;

- c) trafficking in human beings and migrant smuggling;
- d) sexual exploitation, including sexual exploitation of children;
- e) illicit trafficking in narcotic drugs and psychotropic substances;
- f) illicit arms trafficking;
- g) illicit trafficking in stolen and other goods;
- h) corruption and bribery;
- i) fraud;
- j) counterfeiting currency;
- k) counterfeiting and piracy of products;
- l) environmental crime;
- m) murder, grievous bodily injury;
- n) kidnapping, illegal restraint and hostage-taking;
- o) robbery or theft;
- p) smuggling;
- q) extortion;
- r) forgery;
- s) piracy; and
- t) insider trading and market manipulation.

**Конвенција Савета Европе о прању, тражењу, заплени и одузимању
прихода стечених криминалом и о финансирању тероризма**

Варшава, 16. маја 2005. године

Преамбула

Државе-чланице Савета Европе и друге потписнице ове Конвенције,
узимајући у обзир да је циљ Савета Европе постизање већег јединства
међу његовим чланицама;

убеђене да је потребно спроводити заједничку кривичну политику која
има за циљ заштиту друштва;

узимајући у обзир да борба против тешког криминала, који је у све већој
мери постао међународни проблем, захтева примену модерних и делотворних
метода у међународним размерама;

верујући да се један од тих метода састоји у лишавању криминалаца
прихода стечених кроз разне врсте криминала;

узимајући у обзир да се за остваривање тог циља такође мора
успоставити систем међународне сарадње који ће добро функционисати;

имајући на уму Конвенцију Савета Европе о прању, тражењу, заплени и
одузимању прихода стечених криминалом (ЕТС бр. 141 - у даљем тексту
"Конвенција из 1990");

подсећајући, такође, на Резолуцију 1373 (2001) о претњама за
међународни мир и безбедност које су проузроковане терористичким актима
коју је Савет безбедности Уједињених нација усвојио 28. септембра 2001.
године, а посебно њен став 3г;

подсећајући на Међународну конвенцију о сузбијању финансирања тероризма, коју је Генерална скупштина Уједињених нација усвојила 9. децембра 1999. године и посебно њене чланове 2. и 4, који обавезују високе стране уговорнице да финансирање тероризма одреде као кривично дело;

убеђене у неопходност предузимања непосредних корака за потврђивање и целовиту примену Међународне конвенције о сузбијању финансирања тероризма, горе наведену,

сагласиле су се о следећем:

Глава I

Дефиниције појмова

Члан 1.

Дефиниције појмова

У сврхе ове конвенције:

а) "приход" означава сваку економску корист, проистеклу или стечену, непосредно или посредно, од кривичних дела. Она се може састојати од било које имовине, како је то дефинисано у тачки б) овог члана;

б) "имовина" обухвата имовину сваког описа, материјалну или нематеријалну, покретну или непокретну, и правне документе или инструменте којима се доказује својина или интерес у односу на такву имовину;

в) "средства" означава сваку имовину која се користи или се планира да се користи на било који начин, у целини или делимично, за извршење једног или више кривичних дела;

г) "конфискација" означава казну или меру коју изриче суд по спроведеном поступку у вези са једним или више кривичних дела, којом се правноснажно одузима имовина;

д) "предикатна кривична дела" означава свако кривично дело путем кога је стечен приход који може постати предмет кривичног дела дефинисаног у члану 9. ове конвенције;

ђ) "финансијско обавештајна јединица" (у даљем тексту "FIU") означава централну, националну агенцију одговорну за то да добија (и, сходно овлашћењима, да захтева), анализира и доставља надлежним органима открића о финансијским информацијама

и) у вези са сумњивим приходима и потенцијалним финансирањем тероризма, или

ii) које су, сходно домаћем законодавству или прописима, потребне ради борбе против прања новца и финансирања тероризма;

е) "замрзавање" или "заплена" означава привремену забрану трансфера, уништења, конверзије, располагања или кретања имовине или привремено преузимање старања или контроле над имовином на основу налога који изда суд или неки други надлежни орган;

ж) "финансирање тероризма" означава кривична дела из става 2. горе наведене Међународне конвенције о сузбијању финансирања тероризма.

Глава II

Финансирање тероризма

Члан 2.

Примена Конвенције на финансирање тероризма

1. Свака страна уговорница треба да усвоји законске и друге мере које могу бити потребне да јој омогуће да примени одредбе садржане у главама III, IV и V ове Конвенције на финансирање тероризма.

2. Пре свега, свака страна уговорница треба да обезбеди да буде у могућности да тражи, уђе у траг, идентификује, замрзне, заплени и конфискује имовину, законитог или незаконитог порекла, која је искоришћена или намењена да буде коришћена, у целини или делимично, за финансирање тероризма, или приходе стечене кроз то кривично дело, и да у том циљу обезбеди најширу могућу сарадњу.

Глава III

Мере које треба предузети на националном нивоу

Одељак 1.

Опште одредбе

Члан 3.

Мере конфискације

1. Свака страна уговорница треба да усвоји такве законодавне и друге мере које могу бити неопходне да јој омогуће да конфискује средства и приходе или имовину чија вредност одговара тим приходима или опраној имовини.

2. Под условом да се став 1. овог члана односи на прање новца и на категорије кривичних дела наведене у додатку ове Конвенције, свака страна уговорница може, у време потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобрења или приступања, изјавом коју ће упутити генералном секретару Савета Европе да саопшти да се став 1. овог члана примењује

а) само у оној мери у којој је то дело кажњиво лишењем слободе или мером притвора чија максимална дужина прелази једну годину. Међутим, свака страна уговорница може поводом ове одредбе дати изјаву у вези са конфискацијом прихода остварених пореским деликтима искључиво у сврху да себи омогући да конфискује ту имовину, на националном нивоу и кроз међународну сарадњу, на основу националног и међународног законодавства којим се уређује повраћај пореских дуговања; и/или

б) само на списак изричито побројаних кривичних дела.

3. Стране уговорнице могу прописима да предвиде обавезну конфискацију код кривичних дела која подлежу режиму конфискације. Стране уговорнице могу посебно да уврсте у ову одредбу кривична дела прања новца, кријумчарења наркотика, кријумчарења људи и било које друго тешко кривично дело.

4. Свака страна уговорница треба да донесе законске и друге мере које могу да буду потребне да захтева да, у случају тешких кривичних дела или кривичних дела дефинисаних унутрашњим правом, починилац мора да докаже порекло наводних прихода или друге имовине која подлеже конфискацији, у мери у којој је такав захтев конзистентан са начелима њеног унутрашњег права.

Члан 4.

Истражне и привремене мере

Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које ће јој омогућити да брзо идентификује, уђе у траг, замрзне или заплени имовину која подлеже конфискацији у складу са чланом 3, пре свега како би олакшала извршење потоње конфискације.

Члан 5.

Замрзавање, заплена и конфискација

Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које ће јој омогућити да обезбеди да мере замрзавања, заплене и конфискације такође обухватају:

- а) имовину у коју су приходи трансформисани или конвертовани;
- б) имовину стечену из законитих извора, ако су се приходи помешали, у целини или делимично, са таквом имовином, до висине процењене вредности тих "помешаних" прихода;
- в) добит или друге користи проистекле из прихода стечених криминалом, од имовине у коју су приходи стечени криминалом трансформисани или конвертовани или од имовине са којом су приходи стечени криминалом помешани, до висине процењене вредности "помешаних" прихода, на исти начин и у истом обиму као и приходе стечене криминалом.

Члан 6.

Управљање замрзнутом или заплењеном имовином

Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које ће јој омогућити да обезбеди ваљано управљање замрзнутом или заплењеном имовином у складу са члановима 4. и 5. ове конвенције.

Члан 7.

Истражна овлашћења и технике

1. Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске или друге мере које ће јој омогућити да својим судовима или другим надлежним органима обезбеди потребна овлашћења како би могли да наложе да буде поднета на увид банкарска, финансијска или трговинска документација или да буде заплењена како би се могли спровести кораци из чланова 3, 4. и 5. Ниједна страна уговорница неће одбити да поступа сходно одредбама овог члана позивајући се на банкарску тајну као на основ.

2. Не доводећи у питање став 1, свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које ће јој омогућити да:

- а) утврди да ли је физичко или правно лице ималац или повлашћени власник једног или више рачуна, каква год да је њихова природа, у било којој

банци која се налази на њеној територији и да, ако је тако, добије све подробности у вези са идентификованим рачунима;

б) добије прецизне податке о утврђеним банковним рачунима и банкарским операцијама које су спроведене у одређеном временском периоду преко једног или више одређених рачуна, укључујући ту и податке о сваком рачуну на који је новац упућиван или на који је новац приман;

в) надзире, у утврђеном периоду, банкарске операције које се спроводе преко једног или више идентификованих рачуна; и

г) обезбеди да банке не открију банкарском клијенту о коме је реч нити трећим лицима да су информације тражене или прибављене у складу са тачкама а, б или в, као ни то да је истрага у току.

Стране уговорнице треба да размотре могућност да ова одредба буде проширена тако да обухвати и рачуне у небанкарским финансијским институцијама.

3. Свака страна уговорница треба да размотри могућност усвајања таквих законских и других мера које ће јој омогућити да користи специјалне истражне технике које олакшавају идентификацију и улажење у траг приходима као и прикупљање доказа у вези са њима, као што је обсервација, пресретање телекомуникација, приступ компјутерским системима и налог за предочавање одређених докумената.

Члан 8.

Правни лекови

Свака страна уговорница треба да усвоји такве законске и друге мере које ће јој омогућити да заинтересоване стране на које се односе мере из чланова 3, 4. и 5. и остале релевантне одредбе у овом одељку, имају на располагању делотворне правне лекове како би заштитиле своја права.

Члан 9.

Кривична дела прања новца

1. Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које ће јој омогућити да следећа дела, када су почињена са намером, у свом унутрашњем праву оквалификује као кривично дело:

а) конверзија или трансфер имовине, уз знање да та имовина представља приход од кривичног дела, у сврху сакривања или прикривања незаконитог порекла имовине или помагање било ком лицу које је умешано у извршење кривичног дела у стицају да избегне законске последице својих радњи;

б) сакривање или прикривање праве природе, извора, локације, располагања, кретања, имовинских права или права власништва над имовином, уз знање да та имовина представља приход стечен од кривичног дела;

и, у зависности од уставних начела и основних поставки њеног правног система;

в) стицање, поседовање или коришћење имовине, уз знање, у тренутку примања те имовине, да она представља приход стечен кривичним делом;

г) учествовање, удруживање или завера у циљу извршења, покушаји извршења и помагање, подстицање, олакшавање и помагање саветима извршења било ког дела утврђеног у складу са овим чланом.

2. У сврху спровођења или примене става 1. овог члана:

а) није важно да ли дело у стицају подлеже кривичној јурисдикцији стране уговорнице;

б) може бити прописано да се кривична дела која су наведена у овом ставу не односе на лица која су починила дело у стицају;

в) знање, намера или циљ потребан као елемент кривичног дела наведеног у том ставу могу се извести из објективног, чињеничног стања.

3. Свака страна уговорница може да усвоји такве законске или друге мере које ће јој омогућити да у свом унутрашњем праву квалификује као кривично дело сва или нека од дела из става 1. овог члана, у једном или оба доле наведена случаја у којима је починилац

а) сумњао да имовина представља приход од криминала;

б) требало да претпостави да имовина представља приход стечен од криминала.

4. Под условом да се став 1. овог члана примењује на категорије кривичних дела у стицају која су наведена у додатку Конвенције, свака држава или Европска заједница може, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобрења или приступања, изјавом упућеном генералном секретару Савета Европе, да саопшти да се став 1. овог члана примењује:

а) само у мери у којој је кривично дело у стицају кажњиво лишењем слободе или налогом за притвор чија максимална дужина прелази једну годину или, ако је реч о странама уговорницама у чијим правним системима постоји одређен минимални праг, у мери у којој је то кривично дело кажњиво лишењем слободе или налогом за притвор од најмање шест или више месеци; и/или

б) само на списак прецизно наведених кривичних дела у стицају; и/или

в) на категорију тешких кривичних дела према унутрашњем праву стране уговорнице.

5. Свака страна уговорница треба да обезбеди да претходно или истовремено изрицање окривљујуће пресуде неком лицу за кривично дело у стицају није предуслов за изрицање пресуде којом се оглашава кривим за прање новца.

6. Свака страна уговорница треба да обезбеди да изрицање пресуде којом се неко оглашава кривим за прање новца сходно овом члану буде могуће где год је доказано да имовина, која је предмет става 1.а или б овог члана, води порекло од кривичног дела у стицају, с тим што не мора нужно да буде прецизно установљено о ком је кривичном делу реч.

7. Свака страна уговорница треба да обезбеди да се кривична дела у стицају за прање новца прошире на понашање које се догодило у другој држави, а које представља кривично дело у тој држави, и које би представљало кривично дело у стицају да се догодило на домаћој територији. Свака страна уговорница може да пропише да у таквој ситуацији једини предуслов јесте то да би понашање, да се догодило на домаћој територији, представљало кривично дело у стицају.

Члан 10.

Корпоративна одговорност

1. Свака страна уговорница треба да усвоји такве законодавне и друге мере које ће да омогуће да се обезбеди да правна лица могу да буду сматрана одговорнима за кривична дела прања новца установљена у складу са овом конвенцијом, која почини било које физичко лице ради њихове користи, а то физичко лице делује или појединачно или као део неког органа правног лица, који има руководећу позицију у правном лицу, на основу:

- а) права да заступа правно лице; или
- б) овлашћења да доноси одлуке у име правног лица; или
- в) овлашћења да врши контролу унутар правног лица,

као и за учешће таквих физичких лица у својству саучесника или онога ко је подстакао на извршење горе наведених кривичних дела.

2. Поред случајева који су већ наведени у ставу 1, свака страна уговорница треба да предузме неопходне мере да обезбеди да правно лице може да буде сматрано одговорним када одсуство надзора или контроле од физичког лица из става 1. омогући извршење кривичног дела из става 1, које дело у корист тог правног лица изврши њему подређено физичко лице.

3. Одговорност правног лица сходно овом члану не искључује кривичне поступке против физичких лица која су починиоци, која подстичу на извршење или су саучесници у извршењу кривичних дела наведених у ставу 1.

4. Свака страна уговорница треба да обезбеди да правна лица која се сматрају одговорнима сходно овом члану буду подвргнута делотворним, сразмерним кривичним и некривичним санкцијама укључујући ту и новчане санкције, које све имају улогу одвраћања.

Члан 11.

Претходне одлуке

Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које ће јој омогућити да, приликом одређивања казне, узме у обзир коначне одлуке против физичких или правних лица донете у другој страни уговорници у односу на кривична дела установљена у складу са овом конвенцијом.

Одељак 2.

Финансијско обавештајна јединица (FIU) и спречавање

Члан 12.

Финансијско обавештајна јединица (FIU)

1. Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које ће јој омогућити да установи FIU онако како је она дефинисана у овој конвенцији.

2. Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које ће јој омогућити да обезбеди да FIU има приступ, непосредно или посредно, на правовременој основи, финансијским, управним информацијама и информацијама у области одржавања реда које су јој потребне да би ваљано

обављала своје функције, укључујући ту и анализу извештаја о сумњивим трансакцијама.

Члан 13.

Мере за спречавање прања новца

1. Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које треба да јој омогуће да успостави свеобухватни унутрашњи регулаторни и надзорни режим, односно режим мониторинга, како би спречила прање новца и обратиће дужну пажњу на примењиве међународне стандарде укључујући ту, пре свега, препоруке које је усвојила Радна група за финансијску акцију у погледу прања новца (FATF).

2. У том смислу, свака страна уговорница треба, пре свега, да донесе потребне законске и друге мере које могу да буду неопходне да би:

а) захтевала од правних и физичких лица која се баве активностима за која постоји посебна вероватноћа да ће бити искоришћене у сврхе прања новца, и у мери у којој је реч о тим активностима, да

i) идентификују и верификују идентитет својих клијената и, где је то примењиво, власника који су крајњи корисници, као и да с дужном пажњом испитају пословне односе, узимајући у обзир приступ који се темељи на ризику;

ii) пријаве сумње у погледу прања новца ради предузимања заштите;

iii) предузму мере подршке, као што је чување и архивирање података о идентификацији клијента и његовим трансакцијама, обука особља и успостављање интерне политике и поступака и, ако је то примерено, прилагоде то својој величини и природи пословања;

б) забране, где је то примерено, лицима поменутим у тачки а) да обелодане чињеницу да је достављена информација о сумњивој трансакцији или нека информација с тим у вези или информацију о томе да је истрага поводом прања новца у току или да може бити у току;

в) обезбеде да лица из тачке а) буду подвргнута делотворним системима мониторинга, и где је то примењиво, надзора, како би се осигурало њихово поштовање захтева за борбу против прања новца, тамо где је то могуће обавити на основу процене ризика.

3. У том смислу, свака страна уговорнице треба да усвоји такве законодавне и друге мере које ће да јој омогуће да уочи значајан физички прекогранични пренос готовинских средстава и одговарајућих инструмената који гласе на доносиоца.

Члан 14.

Одлагање домаћих сумњивих трансакција

Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које ће да јој омогуће да FIU буде дозвољено да предузме хитну акцију или да то, према потреби, учини било који други надлежни орган или тело, онда када постоји сумња да је нека трансакција повезана са прањем новца, да ту трансакцију суспендују или да не дају пристанак на њену реализацију како би анализирали ту трансакцију и потврдили своје сумње. Свака страна уговорница може да ограничи такву меру на случајеве у којима је поднет извештај о сумњивој трансакцији. Максимална дужина сваке такве суспензије или

недавања сагласности на трансакцију подлеже одговарајућим одредбама домаћег законодавства.

Глава IV

Међународна сарадња

Одељак 1.

Начела међународне сарадње

Члан 15.

Општа начела и мере међународне сарадње

1. Стране уговорнице међу собом треба да сарађују у најширој могућој мери у сврху истрага и поступака који имају за циљ конфискацију средстава и прихода стечених криминалом.

2. Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске и друге мере које ће да јој омогуће да, у складу са условима прописаним у овој глави, испуни захтеве:

а) за конфискацију конкретних ствари које представљају добит или средстава стечена криминалом, као и за конфискацију такве добити, која садржи захтев за уплату новчаног износа који одговара вредности стеченој криминалом;

б) за помоћ у истрази и доношењу привремених мера у циљу било ког вида конфискације из тачке а) у горе наведеном тексту.

3. Помоћ у истрази и привремене мере из става 2.б биће пружене, односно спроведене онако како то прописује и допушта унутрашње право замољене стране уговорнице. Када се захтевом који се тиче једне од тих мера прецизирају формалности или поступци који су неопходни у складу са унутрашњим правом стране молиље, чак и ако нису познати замољеној страни уговорници, потоња ће испунити те захтеве у мери у којој тражена радња није у супротности са њеним основним правним начелима.

4. Свака страна уговорница треба да усвоји одговарајуће законске или друге мере које ће да јој омогуће да осигура да захтеви које упућују друге стране уговорнице ради идентификације, улажења у траг, замрзавања или заплене прихода и средстава стечених криминалом добију исти онај приоритетни значај који добијају одговарајући захтеви када су упућени у оквиру унутрашњих правних поступака.

Одељак 2.

Помоћ у истрази

Члан 16.

Обавеза пружања помоћи

Стране уговорнице треба, на захтев, једна другој да пруже највећу могућу помоћ у идентификацији средстава, прихода и друге имовине стечене криминалом која подлеже конфискацији, као и улажењу у траг тим средствима, приходима и имовини. Таква помоћ обухвата сваку меру којом се обезбеђују

докази у погледу постојања, локације или кретања, природе, правног статуса или вредности наведене имовине.

Члан 17.

Захтеви за информације о банковним рачунима

1. Свака страна уговорница, под условима наведеним у овом члану, треба да предузме мере које су неопходне да би утврдила, у одговору на захтев који добије од друге стране уговорнице, да ли физичко или правно лице које је предмет кривичне истраге поседује или контролише један или више рачуна, какве било природе, у било којој банци која се налази на њеној територији и да, ако је тако, прибави детаљне податке о идентификованим рачунима.

2. Обавеза прописана у овом члану примењује се само у мери у којој су те информације у поседу банке код које се налази рачун.

3. Поред захтева из члана 37, страна молила, у том захтеву, треба да:

а) наведе због чега сматра да ће тражене информације вероватно бити од суштинског значаја у сврху кривичне истраге о кривичном делу;

б) наведе на ком основу претпоставља да се рачун налази у банкама у замољеној држави и прецизира, у највећој могућој мери, о којим се банкама и/или рачунима ради; и

в) наведе све расположиве додатне информације које би могле да олакшају извршење овог захтева.

4. Замољена страна уговорница може да услови извршење таквог захтева истим условима које примењује у односу на захтеве за тражење и заплону.

5. Свака држава или Европска заједница може, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобрења или приступања, изјавом упућеном генералном секретару Савета Европе, да саопштити да се овај члан примењује само на категорије кривичних дела које су назначене на списку садржаном у додатку ове конвенције.

6. Стране уговорнице могу да прошире ову одредбу на рачуне који су отворени у небанкарским финансијским институцијама. Такав захтев може да подлеже начелу реципроцитета.

Члан 18.

Захтеви за информације о банкарским трансакцијама

1. На захтев друге стране уговорнице, замољена страна уговорница треба да достави појединости о конкретним банковним рачунима и о банкарским операцијама обављеним у одређеном периоду, преко једног или више рачуна који су прецизирани у захтеву, укључујући ту и детаље о сваком рачуну са кога је новац упућиван или на који је упућиван.

2. Обавеза наведена у овом члану треба да се примењују само у мери у којој се те информације налазе у поседу банке у којој се рачун налази.

3. Поред захтева из члана 37, страна молила треба да наведе у свом захтеву због чега сматра да су тражене информације релевантне за кривичну истрагу поводом тог дела.

4. Замољена страна уговорница може да услови извршење тог захтева истим условима које поставља у односу на захтеве за тражење и заплону.

5. Стране уговорнице могу да прошире ову одредбу на рачуне који се налазе у небанкарским финансијским институцијама. То проширење може да подлеже начелу реципроцитета.

Члан 19.

Захтеви за надзор над банкарским трансакцијама

1. Свака страна уговорница треба да обезбеди да, на захтев друге стране уговорнице, буде у стању да надзире, током одређеног периода, банкарске операције које се спроводе преко једног или више рачуна наведених у захтеву и да резултате тог надзора достави страни молиљи.

2. Поред захтева из члана 37, страна молиља треба, у том захтеву, да наведе због чега сматра да су тражене информације релевантне за кривичну истрагу поводом тог дела.

3. Одлуку о спровођењу надзора треба да донесу у сваком појединачном случају надлежни органи замољене стране, посвећујући дужну пажњу унутрашњем праву те стране.

4. Практичне детаље у вези са надзором међу собом треба да усагласе надлежни органи стране молиље и замољене стране.

5. Стране уговорнице могу да прошире ову одредбу на рачуне који се налазе у небанкарским финансијским институцијама.

Члан 20.

Спонтано информисање

Не доводећи у питање сопствене истраге и поступке, страна уговорница може без претходног захтева да проследи другој страни уговорници информације о средствима и приходима стеченим криминалом, онда када сматра да обелодањивање такве информације може да помогне страни која информације прима да покрене или да спроведе истраге или поступке или да би то обелодањивање могло да доведе до захтева који би та страна уговорница упутила у складу са овом главом.

Одељак 3.

Привремене мере

Члан 21.

Обавеза предузимања привремених мера

1. На захтев друге стране уговорнице која је покренула кривични поступак или поступке ради конфискације, страна уговорница треба да предузме неопходне привремене мере, као што су замрзавање или заплена, да би спречила сваки промет, пренос или располагање имовином која, у некој каснијој фази, може да буде предмет захтева за конфискацију или која би, као таква, могла да одговара захтеву.

2. Страна уговорница која је добила захтев за конфискацију сходно члану 23. треба да предузме, ако се то од ње тражи, мере из става 1. овог члана у односу на сваку имовину која је предмет захтева или која би могла да задовољи тај захтев.

Члан 22.

Извршење привремених мера

1. После извршења привремених мера захтеваних у складу са ставом 1. члана 21, страна молиља спонтано и у најкраћем могућем року треба да достави замољеној страни све информације које могу довести у питање или модификовати обим тих мера. Страна молиља такође, без одлагања, треба да достави све допунске информације које тражи замољена страна и које су неопходне за спровођење и даље праћење привремених мера.

2. Пре укидања било које привремене мере предузете у складу са овим чланом, замољена страна треба, где год је то могуће, да пружи страни молиљи могућност да предочи своје разлоге у корист даљег трајања те мере.

Одељак 4.

Конфискација

Члан 23.

Обавеза конфискације

1. Страна уговорница која је добила захтев друге стране уговорнице за конфискацију средстава или прихода стеченог криминалом, а које се налазе на њеној територији, треба да:

а) спроведе налог за конфискацију који је донео суд стране молиље у односу на та средства или приходе стечене криминалом; или

б) поднесе захтев својим надлежним органима за добијање налога за конфискацију и, ако је такав налог одобрен, спроведе тај налог.

2. У циљу примене става 1 б) овог члана, свака страна уговорница треба да, када год је то потребно, буде надлежна да покрене конфискациони поступак у складу са сопственим правом.

3. Одредбе става 1. овог члана примењују се, такође, на конфискацију одређену у захтеву да се уплати одговарајућа свота новца која по вредности одговара приходу стеченом криминалом, ако се имовина на којој конфискација може да буде спроведена налази код замољене стране уговорнице. У таквим случајевима, приликом спровођења конфискације сходно ставу 1, замољена страна ће, ако плаћање није постигнуто, реализовати захтев на свакој имовини која је у ту сврху на располагању.

4. Ако се захтев за конфискацију односи на конкретну имовину, стране уговорнице могу да се договоре да замољена страна спроведе конфискацију у виду захтева за плаћање одређене своте новца која одговара вредности имовине.

5. Стране уговорнице треба да сарађују у највећој могућој мери сходно свом домаћем законодавству са оним странама уговорницама које захтевају извршење мера које одговарају конфискацији све до одузимања имовине, а то нису кривичне санкције, у обиму у коме такве мере изрекне судски орган стране молиље у односу на кривично дело, под условом да је установљено да та имовина представља приход стечен од криминала или другу имовину у смислу члана 5. ове конвенције.

Члан 24.

Извршење конфискације

1. Поступци за постизање и спровођење конфискације сходно члану 23. уређују се правом замољене стране уговорнице.

2. Замољена страна уговорница обавезна је да поштује налазе о чињеницама уколико су они наведени у пресуди или судској одлуци стране молиље за конфискацију или у мери у којој се пресуда или судска одлука имплицитно заснива на њима.

3. Свака држава или Европска заједница може у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања, изјавом упућеном генералном секретару Савета Европе, да саопшти како се став 2. овог члана примењује само у зависности од њених уставних начела и основних поставки њеног правног система.

4. Ако се конфискација састоји у захтеву за уплату новчаног износа, надлежни орган замољене стране уговорнице треба да претвори тај износ у валуту која важи у тој страни уговорници по девизном курсу који важи у тренутку доношења одлуке о спровођењу конфискације.

5. У случају члана 23, став 1.а, само страна молиља има право да одлучи о сваком захтеву за ревизију налога за конфискацију.

Члан 25.

Конфискована имовина

1. Имовина коју нека страна уговорница конфискује у складу са члановима 23. и 24. ове конвенције треба да буде на располагању тој страни у складу са њеним унутрашњим правним и управним поступцима.

2. Када поступају по захтеву друге стране уговорнице у складу са члановима 23. и 24. ове конвенције, стране уговорнице треба да, у мери у којој им то допушта домаће законодавство и ако је тако затражено, дају првенство разматрању могућности за повраћај конфисковане имовине страни молиљи, како би она могла да обезбеди надокнаду оштећеним странама криминала или да врати ту имовину њеним легитимним власницима.

3. Када поступа по захтеву друге стране уговорнице сходно члановима 23. и 24. ове конвенције, страна уговорница може посебно да размотри могућност закључивања споразума или договора о заједничкој подели са другим странама уговорницама, редовно или од случаја до случаја, такве имовине, сходно свом домаћем законодавству или управним поступцима.

Члан 26.

Право спровођења и максимални износ конфискације

1. Захтев за извршење конфискације поднет сходно члановима 23. и 24. не утиче на право стране уговорнице која је тај захтев упутила да сама изврши налог за конфискацију.

2. Ништа у овој конвенцији неће бити протумачено на начин који би омогућио да укупна вредност конфискације премаши новчани износ наведен у налогу за конфискацију. Ако страна уговорница закључи да би то могло да се догоди, онда треба да се стране уговорнице о којима је реч консултују да би избегле такав учинак.

Члан 27.

Лишење слободе због неизвршења обавезе

Замољена страна уговорница неће да изврши хапшење због неиспуњавања обавезе, нити ће да предузме ма коју другу меру којом би се ограничила слобода лица на основу захтева поднетог према члану 23, ако је страна уговорница која је захтев поднела то навела у захтеву.

Одељак 5.

Одбијање и одлагање сарадње

Члан 28.

Основи за одбијање

1. Сарадња сходно овој глави може да буде одбијена ако би:

а) тражена мера била у супротности са основним начелима правног система замољене стране уговорнице; или

б) извршење захтева вероватно наштетило суверенитету, безбедности, јавном реду или другим суштинским интересима замољене стране уговорнице; или

в) по мишљењу замољене стране уговорнице, важност случаја на који се захтев односи не оправдава предузимање тражене мере; или

г) дело на које се захтев односи представља фискални деликт, са изузетком финансирања тероризма;

д) дело на које се захтев односи представља политички деликт, са изузетком финансирања тероризма; или

ђ) замољена страна уговорница сматра да би сагласност са траженом мером била у супротности са начелом *ne bis in idem*; или

е) дело на које се захтев односи не би представљало кривично дело по праву замољене стране да је почињено на територији под њеном јурисдикцијом. Међутим, овај основ за одбијање односи се на сарадњу из одељка 2. само онолико колико тражена помоћ подразумева и принудну радњу. Ако се за сарадњу у складу са овом главом тражи двострука кажњивост, сматраће се да је тај захтев испуњен без обзира на то да ли обе стране уговорнице сврставају то кривично дело у исту категорију кривичних дела или у опису тог кривичног дела користе исту терминологију, под условом да обе стране уговорнице сврставају понашање које лежи у основи тог дела у криминалне радње.

2. Сарадња сходно одељку 2, у мери у којој тражена помоћ подразумева принудну радњу, као и сходно одељку 3. ове главе, може такође бити одбијена ако тражене мере није могућно предузети у складу са унутрашњим правом замољене стране уговорнице у сврху истрага или поступака, кад би се радило о сличном домаћем случају.

3. Када то захтева законодавство замољене стране уговорнице, сарадња у складу са одељком 2, уколико тражена помоћ обухвата принудну радњу, и у складу са одељком 3. ове главе такође може бити одбијена, ако тражене мере или било које друге мере са сличним ефектима не би биле дозвољене према праву стране уговорнице која је упутила захтев или, када је реч о надлежним органима стране која је упутила захтев, ако тај захтев није

одобрио судија или неки други судски орган, укључујући ту јавне тужиоце, или било који орган који поступа у кривичним стварима.

4. Сарадња према одељку 4. ове главе може такође бити одбијена:

а) ако домаће законодавство замољене стране уговорнице не предвиђа конфискацију у вези са типом кривичног дела на које се захтев односи; или

б) ако би, без довођења у питање обавезе сходно члану 23, став 3, било супротно начелима домаћег законодавства замољене стране уговорнице у вези са границама конфискације у погледу односа између деликта и:

i) економске користи која би могла да се оквалификује као приход од тог кривичног дела; или

ii) имовине која би могла да буде оквалификована као средства стечена тим кривичним делом; или

в) према домаћем законодавству замољене стране уговорнице конфискација више не може бити изречена као мера нити спроведена због истека времена; или

г) не доводећи у питање члан 23, став 5, захтев се не односи на претходну пресуду, или одлуку судске природе, или изреку садржану у таквој одлуци да је кривично дело или неколико кривичних дела било почињено, на основу чега је наложена или тражена конфискација; или

д) конфискација или није спроводљива у страни уговорници која је захтев упутила, или је она још увек предмет редовне жалбе; или

ђ) захтев се односи на налог за конфискацију који проистиче из одлуке донете у одсуству лица против кога је тај налог издат и, по мишљењу замољене стране уговорнице, поступци које је водила страна молиља, а довели су до такве одлуке, нису задовољили минимално право на одбрану које је признато свакоме ко се терети за кривично дело.

5. У смислу става 4. тачка ђ) овог члана одлука се не сматра донетом у одсуству ако је:

а) била потврђена или објављена после противљења лица на које се та одлука односи; или

б) донета по жалби, под условом да је жалбу поднело лице о коме је реч.

6. Ако сматра, у смислу става 4. ђ) овог члана, да су минимална права на одбрану била задовољена, замољена страна уговорница узеће у обзир чињеницу да је лице против кога се поступак води смишљено настојало да побегне од правде или чињеницу да је то лице, пошто је имало могућност да уложи правни лек против одлуке донете у одсутности, одлучило да то не учини. Ово исто се примењује када је лице о коме је реч, пошто му је на време био уручен позив, одлучило да се позиву не одазове, нити да затражи одлагање.

7. Страна уговорница неће да се позива на тајност банкарских података као основу за одбијање сваке сарадње сходно овој глави. Када то налаже њено домаће законодавство, страна уговорница може да тражи да захтев за сарадњу који би обухватио укидање чувања тајности банкарских података одобри или судија или други судски орган, укључујући ту јавне тужиоце, или било који орган надлежан за кривичне ствари.

8. Не доводећи у питање основ за одбијање из става 1. овог члана:

а) на чињеницу да је лице које је под истрагом или које подлеже налогу за конфискацију који су издали органи стране уговорнице која је поднела захтев - правно лице - замољена страна уговорница неће да се позове као на препреку за пружање било какве сарадње сходно овој глави,

б) на чињеницу да физичко лице против кога је издат налог за конфискацију прихода стечених криминалом преминуло или да је правно лице, против кога је издат налог за конфискацију прихода стечених криминалом издат, доцније расформирано, неће да се позове као на препреку за пружање помоћи сходно члану 23, став 1. тачка а,

в) на чињеницу да лице које је под истрагом или подлеже налогу за конфискацију који су издале власти стране молиље поменуто у том захтеву и као починилац основног кривичног дела и као починилац кривичног дела прања новца, у складу са чланом 9, став 2, тачка б) ове конвенције, замољена страна уговорница неће да се позове као на препреку за пружање било какве сарадње у складу са овом главом.

Члан 29.

Одлагање

Замољена страна уговорница може на захтев да одложи акцију ако би таква акција довела у питање истрагу или поступак њених власти.

Члан 30.

Делимично или условно испуњавање захтева

Пре но што одбије или одложи сарадњу сходно овој глави, замољена страна уговорница ће, где је то примерено, после консултација са страном молиљом, да размотри да ли је могуће да у потпуности удовољи захтеву, или он подлеже условима за које та страна процени да су потребни.

Одељак 6.

Обавештавање и заштита права трећих лица

Члан 31.

Обавештавање о документацији

1. Стране уговорнице треба да пруже једна другој највећу могућу узајамну помоћ у достављању судске документације лицима на које се односе привремене мере и конфискација.

2. Ништа у овом члану није наведено у намери да се омете:

а) могућност слања судске документације поштанским каналима, непосредно лицима у иностранству;

б) могућност да судски службеници, одговорна лица или други надлежни органи стране уговорнице, у матичној земљи, доставе судску документацију непосредно преко конзуларних представништава те стране или преко судских службеника, одговорних лица или других надлежних органа стране уговорнице којој је захтев упућен,

осим ако та страна не достави изјаву супротног садржаја генералном секретару Савета Европе у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања.

3. Када се судска документација доставља лицима у иностранству на која се односе привремене мере или налози за конфискацију издати у страни уговорници која ту документацију шаље, та страна треба да наведе који правни лекови стоје на располагању тим лицима по њеном унутрашњем праву.

Члан 32.

Признавање страних одлука

1. Приликом обраде захтева за сарадњу из одељака 3. и 4, замољена страна уговорница треба да призна сваку судску одлуку донету у страни молиљи, која се односи на права што их полажу трећа лица.

2. Признавање може бити одбијено ако:

а) трећа лица нису имала адекватну могућност да процене своја права; или

б) одлука није у складу са одлуком која је већ донета у замољеној страни уговорници о истом питању; или

в) одлука није у складу са јавним редом и миром замољене стране уговорнице; или

г) одлука је донета противно одредбама о искључивој надлежности која је предвиђена унутрашњим правом замољене стране уговорнице.

Одељак 7.

Процесна и друга општа правила

Члан 33.

Централни орган

1. Стране уговорнице треба да одреде централни орган или, ако је потребно, органе, који треба да буду одговорни за упућивање захтева и одговарање на захтеве сходно овој глави, за извршавање таквих захтева или за њихово прослеђивање органима надлежним за њихово извршење.

2. Свака страна уговорница треба, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања, да достави генералном секретару Савета Европе имена и адресе одређених надлежних органа сходно ставу 1. овог члана.

Члан 34.

Непосредна комуникација

1. Централни надлежни органи треба да комуницирају директно међу собом.

2. У случају хитности, захтеве или дописе из ове главе Конвенције могу непосредно да пошаљу судски органи, укључујући јавне тужиоце, из стране молиље тим органима замољене стране. У таквим случајевима у исто време један примерак се доставља централном органу замољене стране уговорнице преко централног органа стране молиље.

3. Сваки захтев или комуникација сходно ставовима 1. и 2. овог члана могу се доставити преко Међународне организације криминалистичке полиције (INTERPOL).

4. Када се захтев упућује сходно ставу 2. овог члана, а орган није надлежан да се тим захтевом бави, он ће тај захтев да достави надлежном националном органу и непосредно да обавести страну молићу да је то учинио.

5. Захтеве или комуникације сходно одељку 2. ове главе, које не обухватају принудну акцију, надлежни органи стране молиће могу непосредно да упуте надлежним органима замољене стране.

6. Нацрте захтева или комуникација из ове главе судски органи стране молиће могу непосредно да упуте одговарајућим органима замољене стране уговорнице пре формалног захтева, како би осигурали да тај захтев може да буде делотворно узет у обраду одмах по пријему и да он садржи довољно информација и пропратну документацију који су неопходни да би се задовољили захтеви које поставља унутрашње право замољене стране уговорнице.

Члан 35.

Форма захтева и језици

1. Сви захтеви у складу са овом главом треба да буду сачињени у писменој форми. Они могу да буду достављени електронским путем, или било којим другим начином телекомуникације, под условом да је страна молића спремна да, на захтев, у сваком тренутку достави писмени запис о таквој комуникацији и изворник. Међутим, свака страна уговорница може, у сваком тренутку, изјавом упућеном генералном секретару Савета Европе, да наведе услове под којима је спремна да прихвати и изврши захтеве добијене у електронској форми или помоћу неког другог средства комуникације.

2. У складу са одредбама става 3. овог члана, не траже се писмени преводи захтева нити пропратне документације.

3. У тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања, свака држава или Европска заједница може да достави генералном секретару Савета Европе изјаву у којој треба да наведе да резервише право да захтеви који јој се достављају и сва пропратна документација уз такве захтеве буду пропраћени и преводом на њен језик или на неки од званичних језика Савета Европе или на један од тих језика који сама одреди. Том приликом она може да изрази спремност да прихвати и преводне на било који други језик који одреди. Остале стране уговорнице могу применити правило реципроцитета.

Члан 36.

Оверавање

Документи који су прослеђени сходно овој глави изузимају се од свих формалности законске овере.

Члан 37.

Садржај захтева

1. У сваком захтеву за сарадњу сходно овој глави изричито треба да се наведе:

а) надлежни орган који прослеђује захтев и орган који је надлежан за спровођење истраге или поступака;

б) предмет и разлог за подношење захтева;

в) питања на која се односе истрага или поступци, укључујући ту све релевантне чињенице (као што су датум, место и околности извршења кривичног дела) на које се истрага или поступци односе, сем уколико је реч о захтеву за обавештавање;

г) уколико сарадња обухвата принудну меру:

і) текст законских одредаба или, ако то није могуће, изјаву о релевантном праву које се примењује; и

іі) назнаку да би тражена мера или било која друга мера са сличним ефектима могла да буде предузета на територији стране молиље по њеном унутрашњем праву;

д) ако је потребно и колико је год могуће:

і) детаље о лицу или лицима на која се захтев односи, укључујући име, датум и место рођења, држављанство и место боравка и, у случају правног лица, његово седиште; и

іі) имовина у односу на коју се сарадња тражи, локација те имовине, њена веза са лицем или лицима о којима је реч, свака веза са кривичним делом као и свака расположива информација о другим лицима, и о интересима који се односе на ту имовину; и

ђ) сваки посебни поступак за који страна молиља жели да буде примењен.

2. Захтев за предузимање привремених мера сходно одељку 3. у вези са запленом имовине на коју се односи налог за конфискацију са захтевом за исплату новчаног износа, такође треба да садржи податак о максималној висини износа за који се тражи накнада у оквиру те имовине.

3. Поред назнака из става 1, сваки захтев сходно одељку 4. треба да садржи:

а) у случају члана 23, став 1. а:

і) оверену веродостојну копију налога за конфискацију који је донео суд у страни молиљи и изјаву о чињеницама на основу којих је налог издат, уколико то већ није наведено у самом налогу;

іі) потврду надлежног органа стране молиље да је налог за конфискацију извршан и да не подлеже улагању редовне жалбе;

ііі) информацију у вези са обимом у коме се тражи спровођење налога; и

іііі) информацију у вези са потребом за предузимање било каквих привремених мера;

б) у случају из члана 23, став 1. б, изјава о чињеницама на које се ослања страна молиља довољна је да омогући замољеној страни уговорници да тражи налог сходно свом домаћем законодавству;

в) документи који доказују да су трећа лица имала могућност да се позову на своја права.

Члан 38.

Непотпуни захтеви

1. Ако захтев није у складу са одредбама из ове главе или информације које су у њему садржане нису довољне да омогуће замољеној страни

уговорници да поступа по захтеву, та страна може да затражи од стране молиље да измени захтев или да га допуни додатним информацијама.

2. Замољена страна уговорница може да одреди рок за пријем тих измена и допуна захтева или додатних информација.

3. Док не прими тражене измене и допуне захтева или информације у вези са захтевом сходно одељку 4. ове главе, замољена страна уговорница може да предузме било коју меру из одељака 2. или 3. ове главе.

Члан 39.

Подношење више захтева

1. Када замољена страна уговорница добије више од једног захтева сходно одељцима 3. или 4. ове главе у односу на исто лице или имовину, тај већи број захтева неће да спречи страну уговорницу да поступа по захтевима, укључујући и предузимање привремених мера.

2. У случају већег броја захтева сходно одељку 4. ове главе, замољена страна уговорница треба да размотри могућност консултовања са странама које су послале захтеве.

Члан 40.

Обавеза пружања објашњења

Замољена страна уговорница треба да образложи сваку одлуку којом одбија, одлаже или условљава било какву сарадњу у складу са овом главом.

Члан 41.

Информисање

1. Замољена страна уговорница треба без одлагања да обавести страну молиљу о:

- а) акцијама предузетим на захтев сходно овој глави;
- б) крајњем резултату акција извршених на основу захтева;
- в) одлуци о одбијању, одлагању или условљавању, у целости или делимично, сваке сарадње по основу ове главе;
- г) свим околностима услед којих није могуће спровести тражену акцију или услед којих је вероватно да ће таква акција бити знатно одложена; и
- д) у случају привремених мера предузетих на захтев сходно одељцима 2. или 3. ове главе, о таквим одредбама у домаћем законодавству које би аутоматски довеле до укидања привремене мере.

2. Страна молиља без одлагања треба да обавести замољену страну о:

- а) свакој ревизији, одлуци или било којој другој чињеници услед које налог за конфискацију престаје да буде у целости или делимично подложен извршењу; и
- б) сваком догађају, фактичком или правном, на основу кога ниједна мера у складу са овом главом више није оправдана.

3. Када страна уговорница, на основу истог налога за конфискацију, захтева конфискацију у више од једне стране уговорнице, она ће све стране на које се извршење налога односи да обавести о том захтеву.

Члан 42.

Ограничење употребе

1. Замољена страна уговорница може да услови извршење захтева тиме што ће да тражи да прибављене информације или доказе власти стране молиље не користе нити прослеђују, без њене претходне сагласности, у циљу других истрага или поступака, сем оних који су изричито наведени у захтеву.

2. Свака држава или Европска заједница може, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања, изјавом упућеном генералном секретару Савета Европе, да саопшти да, без њене претходне сагласности, информације или докази које она пружи сходно овој глави не могу да буду коришћени нити преношени од надлежних органа стране молиље у другим истрагама или поступцима сем оних који су изричито наведени у захтеву.

Члан 43.

Поверљивост

1. Страна молиља може да захтева од замољене стране уговорнице да чува поверљивост чињеница и суштине захтева, сем у мери која је неопходна за извршење захтева. Ако замољена страна уговорница не може да испуни захтев за поверљивошћу, она о томе, без одлагања, треба да обавести страну молиљу.

2. Страна молиља треба да, ако то није у супротности са основним начелима њеног унутрашњег права и ако се то тражи, да чува као поверљив сваки доказ и информацију коју добије од замољене стране, сем у мери у којој је обелодањивање неопходно за истраге или поступке описане у захтеву.

3. У зависности од одредаба унутрашњег права, страна уговорница која добије спонтане информације по основу члана 20. треба да удовољи сваком захтеву за поверљивошћу који упути страна која информације достави. Ако друга страна уговорница не може да испуни тај захтев, она треба да о томе без одлагања обавести страну која информације достави.

Члан 44.

Трошкови

Редовне трошкове испуњења захтева сноси замољена страна уговорница. Ако су потребни знатни или ванредни трошкови да би се захтев испунио, стране треба да се консултују како би се договориле о условима под којима захтев треба да буде извршен и о томе на који начин треба да снесе трошкове.

Члан 45.

Штета

1. Када неко лице покрене поступак у вези са одговорношћу за штету проистеклу из чињења или нечињења у вези са сарадњом по основу ове главе, стране уговорнице о којима је реч треба да размотре могућност узајамних консултација, где је то примерено, како би одредиле на који начин треба да поделе одређени износ штете.

2. Страна уговорница која је постала предмет парнице у вези са штетом треба да се постара да обавести другу страну уговорницу о тој парници, ако би та страна могла имати интереса у том случају.

Глава V

Сарадња између финансијско-обавештајних јединица (FIU)

Члан 46.

Сарадња између FIU

1. Стране уговорнице треба да обезбеде да јединице FIU, онако како су дефинисане у овој конвенцији, сарађују у циљу борбе против прања новца, да сакупљају и анализирају и, ако је потребно, истражују унутар FIU релевантне информације о свакој чињеници која би могла да представља индикацију за прање новца, у складу са националним овлашћењима.

2. У сврху наведену у ставу 1, свака страна уговорница треба да обезбеди да FIU размеђују, спонтано или на захтев и било у складу са овом конвенцијом, било у складу са постојећим или будућим меморандумима о разумевању који су компатибилни са овом конвенцијом, све доступне информације које би могле да буду релевантне за обраду или анализу информација или, ако је то примерено, за истрагу коју би FIU повела у вези са финансијским трансакцијама које се односе на прање новца и на физичка или правна лица која су у то умешана.

3. Свака страна уговорница треба да обезбеди да на обављање функција FIU сходно овом члану не утиче њихов унутрашњи статус, без обзира на то да ли је реч о управним органима, органима реда или правосудним органима.

4. Сваки захтев упућен по основу овог члана биће пропраћен кратким саопштењем релевантних чињеница које су познате оној FIU која захтев доставља. FIU ће у захтеву изричито да наведе на који ће начин да буду коришћене тражене информације.

5. Када се захтев подноси у складу са овим чланом, замољена FIU ће да достави све релевантне информације, укључујући ту доступне финансијске информације и тражене податке од органа реда, који су наведени у захтеву, без потребе за формалним захтевним писмом у складу са примењивим конвенцијама или споразумима између страна уговорница.

6. Свака FIU може да одбије да достави информације које би могле да нанесу штету кривичној истрази која се води у замољеној страни уговорници или, у изузетним околностима, када би достављање информација било у очигледној несразмери са легитимним интересима физичког или правног лица или стране уговорнице о којој је реч или на неки други начин не би било у складу са основним начелима унутрашњег права замољене стране уговорнице. Свако такво одбијање треба да буде на одговарајући начин објашњено FIU јединици која је упутила захтев за информације.

7. Информације или документи прибављени у складу са овим чланом треба да се користе искључиво у сврхе наведене у ставу 1. Информације које достави друга FIU неће да буду прослеђене трећем лицу, нити ће FIU која их добије да их користи у било које друге сврхе сем анализе, ако за то не добије претходни пристанак FIU која је информације доставила.

8. Када доставља информације или документе у складу са овим чланом, FIU која те информације или документе доставља може да постави ограничења и услове у погледу коришћења информација у друге сврхе сем оних прописаних у ставу 7. FIU која информације или документе добија треба да поштује свако такво ограничење и услове.

9. Када једна страна уговорница жели да користи достављене информације или документе ради кривичне истраге или гоњења у сврхе наведене у ставу 7, FIU која је те информације или документе доставила не може да одбије да да сагласност на такво коришћење, сем уколико то не учини на основу ограничења која постоје у њеном унутрашњем праву или услова наведених у ставу 6. Свако одбијање давања сагласности мора да буде на одговарајући начин објашњено.

10. Финансијско-обавештајне јединице треба да предузму све неопходне мере, укључујући мере безбедности, како би обезбедиле да информације достављене по основу овог члана не буду доступне ниједном другом органу власти, агенцији или начелству.

11. Достављене информације треба да буду заштићене у складу са Конвекцијом Савета Европе од 28. јануара 1981. године о Заштити појединаца у односу на аутоматску обраду података о личности (ЕТС бр. 108) и узимајући у обзир Препоруку бр. Р(87)15 од 15. септембра 1987. године Комитета министара Савета Европе којом се регулише употреба података о личности у полицијском сектору, у најмању руку под истим правилима поверљивости и заштите личних података као што су правила која се примењују у националним законодавствима која важе за FIU која достави захтев.

12. FIU која достави податке може разумно да се распита за начин на који су достављени подаци коришћени, а FIU која те податке добије треба да пружи, кад год је то практично могуће, одговарајућу повратну информацију.

13. Стране уговорнице треба да наведу која јединица представља FIU у смислу овог члана.

Члан 47.

Међународна сарадња ради одлагања сумњивих трансакција

1. Свака страна уговорница треба да усвоји потребне законске или друге мере које треба да јој омогуће да допусти хитну акцију коју предузима FIU, на захтев стране FIU, у смислу суспендовања или одлагања давања сагласности на неку трансакцију на такав рок и у зависности од истих услова који се примењују у њеном домаћем законодавству у односу на одлагање трансакција.

2. Радња из става 1. треба да буде предузета онда када се замољена FIU увери, на основу образложења које достави FIU-молиља, да:

а) је трансакција у вези са прањем новца; и

б) би трансакција била суспендована, или не би био дат пристанак да се она настави, у случају да је та трансакција била предмет домаћег извештаја о сумњивој трансакцији.

Глава VI

Механизам надзора и решавање спорова

Члан 48.

Механизам надзора и решавање спорова

1. Конференција страна уговорница (COP) задужена је за следеће у погледу примене Конвенције. COP треба да:

- а) надзире ваљану примену Конвенције од страна уговорница;
- б) на захтев једне стране уговорнице, изрази мишљење о било ком питању које се тиче тумачења и примене Конвенције.

2. COP треба да обавља функције из горе наведеног става 1. тачка а) тако што ће да користи све расположиве јавне резимее Одабраног комитета експерата за евалуацију мера против прања новца (MONEYVAL - за земље чланице MONEYVAL) и све расположиве јавне резимее FATF (за земље чланице FATF) допуњене периодичним упитницима за самооцењивање, по потреби. Поступак надзора треба да се бави областима обухваћеним овом конвенцијом само у смислу у коме те области нису обухваћене другим релевантним међународним стандардима за које FATF и MONEYVAL узајамно обављају евалуацију.

3. Ако COP закључи да су јој потребне додатне информације за обављање функција које су јој поверене, она треба да ступи у везу са страном уговорницом о којој је реч користећи, ако то COP тражи, поступак и механизам MONEYVAL. Страна уговорница након тога треба да поднесе повратни извештај Конференцији COP. COP ће на тој основи да одлучи да ли ће или неће да настави детаљнију и дубљу оцену положаја стране уговорнице о којој је реч. То може, али не мора нужно, да обухвати и посету евалуационог тима тој земљи.

4. У случају спора између страна уговорница у погледу тумачења или примене Конвенције, оне треба да настоје да постигну решење спора кроз преговоре или било какво друго мирно решење по свом избору, укључујући ту и поверавање спора на решавање COP, арбитражном трибуналу чије одлуке треба да буду обавезујуће за стране уговорнице или Међународном суду правде, како се договоре стране о којима је реч.

5. COP треба да донесе пословник о раду.

6. Генерални секретар Савета Европе сазива COP најкасније годину дана после ступања на снагу ове конвенције. После тога, редовни састанци COP треба да се одржавају у складу са пословником који COP усвоји.

Глава VII

Завршне одредбе

Члан 49.

Потпис и ступање на снагу

1. Ова конвенција је отворена за потписивање земаља чланица Савета Европе, Европске заједнице и земаља које нису чланице а учествовале су у њеној изради. Такве државе или Европска заједница могу да изразе сагласност да се обавезују својим:

а) потписом без резерве у погледу потврђивања, прихватања или одобравања; или

б) потписом који подлеже потврђивању, прихватању или одобравању, и коме следи потврђивање, прихватање или одобравање.

2. Инструменти потврђивања, прихватања или одобравања депонују се код генералног секретара Савета Европе.

3. Ова конвенција ступа на снагу првог дана у месецу који следи по истеку периода од три месеца после датума на који шест потписница, од којих су најмање четири државе чланице Савета Европе, изрази свој пристапак да се обавезују према Конвенцији у складу са одредбама из става 1.

4. У односу на било коју потписницу која накнадно изрази свој пристапак да се обавезе према Конвенцији, Конвенција ступа на снагу првог дана месеца који следи после истека периода од три месеца после датума када она изрази пристапак да се обавезе према Конвенцији, у складу са одредбама става 1.

5. Ниједна страна уговорница Конвенције из 1990. године не може да ратификује, прихвати или усвоји ову конвенцију ако се не сматра обавезном барем у погледу поштовања одредаба које одговарају одредбама Конвенције из 1990. године коју је обавезна да спроводи.

6. Од тренутка ступања на снагу ове конвенције, њене стране уговорнице, које су у исто време стране уговорнице Конвенције из 1990:

а) треба да примењују одредбе ове конвенције у узајамним односима;

б) треба да наставе да примењују одредбе Конвенције из 1990. у односима са другим странама уговорницама наведене Конвенције, али не и са странама уговорницама ове конвенције.

Члан 50.

Приступање Конвенцији

1. Пошто ова конвенција ступи на снагу, Комитет министара Савета Европе, после консултација са странама уговорницама Конвенције, може да позове сваку државу која није чланица Савета и која није учествовала у њеној изради да приступи овој Конвенцији, на основу одлуке донете већином гласова из члана 20. тачка д) Статута Савета Европе и на основу једногласне одлуке представника страна уговорница који имају право учешћа у раду Комитета.

2. У односу на било коју државу која јој приступи, ова конвенција ће да ступи на снагу првог дана месеца који следи по истеку периода од три месеца од датума депоновања инструмената приступања код генералног секретара Савета Европе.

Члан 51.

Територијална примена

1. Свака држава или Европска заједница може, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената ратификације, прихватања, одобравања или приступања, да одреди територију или територије на које се Конвенција примењује.

2. Свака страна уговорница може, у неком каснијем тренутку, изјавом упућеном генералном секретару Савета Европе, да прошири примену

Конвенције на било коју другу територију наведену у тој изјави. У односу на ту територију Конвенција ступа на снагу првог дана месеца који следи по истеку периода од три месеца после датума када генерални секретар прими ту изјаву.

3. Свака изјава дата у складу са два претходна става може, у односу на било коју територију наведену у таквој изјави, да буде повучена обавештењем упућеном генералном секретару. Повлачење ступа на снагу првог дана месеца који следи по истеку периода од три месеца после датума када генерални секретар прими то обавештење.

Члан 52.

Однос према другим конвенцијама и споразумима

1. Ова конвенција не утиче на права и обавезе страна уговорница које проистичу из међународних мултилатералних инструмената који се односе на посебна питања.

2. Стране уговорнице ове Конвенције могу да закључе билатералне или мултилатералне споразуме једна са другом о питањима која су обухваћена овом конвенцијом, у сврху допуне или јачања њених одредаба или олакшавања примене начела која су у њој телотворена.

3. Ако су две или више страна уговорница већ закључиле споразум или уговор који се односи на тему која је предмет ове конвенције или су на неки други начин успоставиле своје односе у вези с том темом, оне имају право да примењују тај споразум или уговор или да те односе уреде на одговарајући начин, уместо Конвенцијом, ако се тиме олакшава међународна сарадња.

4. Стране уговорнице које су чланице Европске уније примењују, у узајамним односима, правила Заједнице и Европске уније у мери у којој постоје правила Заједнице или Европске уније којима се уређује конкретна тема о којој је реч и примењива су на специфичне случајеве, не доводећи тиме у питање циљ и сврху ове конвенције и не доводећи у питање њену пуну примену са другим странама уговорницама.

Члан 53.

Изјаве и резерве

1. Свака држава или Европска заједница може, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената ратификације, прихватања, одобравања или приступања, да изјави једну или више резерви у односу на члан 3. став 2, члан 9. став 4, члан 17. став 5, члан 24. став 3, члан 31. став 2, члан 35. ставови 1. и 3. и члан 42. став 2.

2. Свака држава или Европска заједница може такође, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања, изјавом упућеном генералном секретару, да задржи право да не примењује, делимично или у целости, одредбе члана 7. став 2, тачка ц); члана 9. став 6; члана 46. став 5; и члана 47.

3. Свака држава или Европска заједница може, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања, да изјави на који начин намерава да примењује чланове 17. и 19. ове конвенције, посебно узимајући у обзир примењиве међународне споразуме у области међународне сарадње у кривичним стварима. Она треба да обавести о свим променама у информацији достављеној генералном секретару Савета Европе.

4. Свака држава или Европска заједница може, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања, да изјави:

- а) да неће да примењује члан 3. став 4. ове конвенције; или
- б) да ће само делимично да примењује члан 3. став 4. ове конвенције; или
- в) на који начин намерава да примењује члан 3. став 4. ове конвенције.

Она треба да обавести о свим променама у информацији достављеној генералном секретару Савета Европе.

5. Никакве друге резерве не могу да буду изјављене.

6. Свака страна уговорница која је изразила резерву по овом члану може у целости или делимично да повуче ту резерву обавештењем које упућује генералном секретару Савета Европе. Повлачење ступа на снагу даном када генерални секретар прими то обавештење.

7. Страна уговорница која је изјавила резерву у односу на неку одредбу Конвенције не може да захтева да ту одредбу примени било која друга страна уговорница; она, међутим, може, ако је њена резерва делимична или условна, да захтева примену те одредбе у мери у којој је она то прихватила.

Члан 54.

Амандмани

1. Амандмане на Конвенцију може да предложи свака страна уговорница и њих генерални секретар Савета Европе доставља земљама чланицама Савета Европе, Европској заједници и свакој држави која није чланица а приступила је Конвенцији или је позвана да приступи овој конвенцији у складу са одредбама члана 50.

2. Сваки амандман који предложи нека страна уговорница доставља се Европском комитету за проблеме криминалитета (CDPC) који Комитету министара доставља мишљење о том предложеном амандману.

3. Комитет министара разматра предложени амандман и мишљење које му достави CDPC и може да усвоји амандман већином гласова наведеном у члану 20. тачка г) Статута Савета Европе.

4. Текст сваког амандмана који усвоји Савет министара у складу са ставом 3. овог члана прослеђује се странама уговорницама на прихватање.

5. Сваки амандман усвојен у складу са ставом 3. овог члана ступа на снагу тридесетог дана пошто све стране уговорнице обавесте генералног секретара о прихватању тог амандмана.

6. Како би се ажурирале категорије кривичних дела садржаних у додатку, и како би се изменио и допунио члан 13, свака страна уговорница или Комитет министара могу да предложе амандмане. Те амандмане генерални секретар Савета Европе прослеђује странама уговорницама.

7. Пошто консултује стране уговорнице које нису чланице Савета Европе и, ако је неопходно, CDPC, Комитет министара може да усвоји амандман предложен у складу са ставом 6. већином гласова предвиђеном у члану 20. тачка г) Статута Савета Европе. Тај амандман ступа на снагу по истеку периода од годину дана после датума на који је прослеђен високим странама уговорницама. У том року, свака страна уговорница може обавестити

генералног секретара о било каквом приговору на ступање на снагу тог амандмана у односу на њу.

8. Ако једна трећина страна уговорница обавести генералног секретара о приговору на ступање на снагу амандмана, тај амандман не ступа на снагу.

9. Ако мање од једне трећине страна уговорница обавести о приговору, амандман ступа на снагу за оне стране уговорнице које нису доставиле обавештење о приговору.

10. Оног тренутка када амандман ступи на снагу у складу са ставовима од 6. до 9. овог члана а страна уговорница је изјавила приговор, тај амандман ступа на снагу у односу на страну уговорницу о којој је реч првог дана месеца који следи после датума на који она обавести генералног секретара Савета Европе о своме прихватању. Страна уговорница која изјави приговор може у сваком тренутку да повуче тај приговор обавештењем које упућује генералном секретару Савета Европе.

11. Ако је Комитет министара усвојио амандман, држава или Европска заједница не може да изјави пристанак да буде обавезна према Конвенцији, а да у исто време не прихвати тај амандман.

Члан 55.

Отказивање

1. Свака страна уговорница може, у сваком тренутку, да откаже ову конвенцију обавештењем упућеним генералном секретару Савета Европе.

2. Отказ ступа на снагу првог дана месеца који следи по истеку периода од три месеца после датума на који генерални секретар прими то обавештење.

3. Ова конвенција, међутим, наставља да се примењује у односу на извршење конфискације из члана 23. за коју је захтев издат у складу са одредбама ове конвенције пре датума на који отказ ступа на снагу.

Члан 56.

Обавештења

Генерални секретар Савета Европе обавештава државе чланице Савета Европе, Европску заједницу, државе које нису чланице а учествовале су у изради ове конвенције, сваку државу која је позвана да јој приступи и сваку другу страну уговорницу Конвенције о:

а) сваком потпису;

б) депоновању сваког инструмента потврђивања, прихватања, одобрења или приступања;

в) сваком датуму ступања на снагу ове конвенције у складу са члановима 49. и 50;

г) свакој изјави или резерви изјављеној у складу са чланом 53;

д) сваком другом акту, обавештењу или допису у вези са Конвенцијом.

Потврђујући горе наведено, доле потписани, који су за то прописно овлашћени, потписују ову конвенцију.

Сачињено у Варшави, 16. маја 2005. године, на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна, у једном примерку који се депонује у архиви Савета Европе. Генерални секретар Савета Европе

доставља оверене примерке свакој земљи чланици Савета Европе, Европској заједници, државама која нису чланице а учествовале су у изради ове конвенције и свакој држави која је позвана да јој приступи.

Додатак

- а) учествовање у органзованој криминалној групи и рекетирање;
- б) тероризам, укључујући и финансирање тероризма;
- в) трговина људима и кријумчарење миграната;
- г) сексуално злостављање, укључујући сексуалну експлоатацију деце;
- д) незаконита трговина наркотицима и психотропним супстанцама;
- ђ) незаконита трговина оружјем;
- е) незаконита трговина украденом и другом робом;
- ж) корупција и мито;
- з) проневере;
- и) фалсификовање новца;
- ј) фалсификовање и пиратерија производа;
- к) еколошки криминал;
- л) убиство, тешке телесне повреде;
- љ) киднаповање, незаконито лишење слободе и узимање талаца;
- м) пљачка или крађа;
- н) кријумчарење;
- њ) изнуда;
- о) фалсификовање;
- п) пиратерија; и
- р) инсајдерско пословање и тржишне малверзације."

Члан 3.

О извршавању одредаба овог закона стара се министарство надлежно за финансије, министарство надлежно за правосуђе и министарство надлежно за унутрашње послове.

Члан 4.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије - Међународни уговори".